

Filipe Alexandre de Andrade Sá
Moura

Continuação do Ser:
modo de Vida

Pokračovanie bytia:
spôsob života

Sá Moura, Filipe Alexandre de Andrade

Pokračovanie bytia: spôsob života/ Filipe Moura

ISBN 978-85-7869-175

Pokračovanie bytia: spôsob života

Skutočné príbehy Nelsona
Brása Pereiru

Filipe Alexandre de Andrade Sá Moura

Spôsob života

To, čo je vyhlásené, čím je určené... spôsob života, inými slovami, je to všetko, čo sme zdedili po našich predkoch, potom máme poslanie, plodiť, keď dosiahneme dospelosť, to, čo je vyhlásené zákonmi spoločnosti, kde žijeme v demokracii.

Inými všetko, čo môžeme získať, vedomosti, teda všetko, čo hľadáme, keď vieme, čo sme vybudovali.

Prečo?

Pretože keď sa zaoberáme spoločnosťou, do ktorej sme vsadení silou rozumu, musíme vždy žiť tak, aby sme boli prijateľnou bytosťou, aby nás spoločnosť sama vnímala ako džentlmena, nemôžeme byť zlí, len dôstojnejší, ako môžeme byť; pre to žijeme, tiež vieme, že medzi nami musí byť pomoc.

Prečo?

Pretože sme bytosti, ktoré majú navzájom slúžiť, preto je tu ten získaný problém, povedať pravdu, keď je zlo pre mňa väčšie.

Prečo?

Pretože môžeme byť spoločenskou bytosťou, ale môžeme žiť ako divoch.

Keď nás neporazí rovný s rovným.

Ale vždy je a bude pochybnosť, nedôvera, ktorá nás vždy prenasleduje, ktorou sa učíme, ktorou sa učíme, a tam ideme, pokiaľ sme si istí, že naozaj dôverujeme, potom si dobre poslúžime, pretože konáme dobro.

Chceme potešiť všetkých čitateľov, ktorí vedia čítať knihy, tieto moje knihy, ktoré nájdete v každom knihkupectve, kde vás môžu zaujať témy, ktoré chcete počúvať a čítať pred spaním.

Budete dobrou spoločnosťou, nikdy nebudete čítať a vidieť také pravdivé účty.

Ako tí, ktorí majú pocit, že majú pravdivú skúsenosť niekoho, kto urobil chyby, ale dokázal ma vyliečiť zo všetkých neduhov, ma prenasledovali.

Aká bude téma tohto ročníka?

Lietajúce správy, možno téma, ktorá nebude príliš šokujúca, nechceme čitateľov šokovať, ale správy sú pravdivé a sú vyrozprávané spôsobom, ktorý bol zažitý legálnym spôsobom.

Pretože som žil v rámci zákona, veril som, predstavoval som si tisíc a jednu vec, cítil som pravý zmysel zvieracieho inštinktu. Chceme vyhrať silou a cítime sa na .

Mimo zákona nás tá bytosť, o ktorej sme sa všetci naučili, môže nájsť a jej váha vyplýva z toho, ako sme boli zvyknutí spolu žiť, pretože napriek všetkému zlu, ktoré môžeme urobiť, sa nikdy nedá považovať za zlo.

Myslím si, že každá bytosť má svoju reinkarnáciu.

Našou ambíciou je žiť spôsobom, o ktorom si myslíme, že je jednoduchý, ale ktorý nie je jednoduchý a stáva sa ťažkým, keď sa dostaneme do konfliktu so zákonom, a keď nemáme peniaze na zaplatenie dobrých právnikov, zaplatíme vyššiu cenu.

Prečo?

Ak nemôžeme byť vtipní, nemôžeme byť vtipní ani my.

Toto je môj príbeh, príbeh mladého muža, syna portugalského otca, ktorý sa však narodil v Afrike. Vyrastal som v Pontinhe po tom, čo sa môj otec oddelil od mojej matky.

Odvtedy sa začal môj skutočný život, v ktorom som chcel žiť ľahko, a ako som už spomenul, ľahko sa môže stať ťažko.

Prečo?

Pretože som vždy veril, že zákon je nám naklonený, keď prejavíme pokánie.

Ak sú však skutkové okolnosti preukázané na 100 %, zákon, ktorým sa riadia súdy, môže rozhodnúť len o trestnom čine.

že sa to naozaj stalo, okrem rôznych faktorov, ktoré by pravdepodobne zmiatli čitateľa.

Prečo?

Pretože by bolo ťažké sprostredkovať čitateľovi skutočný pocit bolesti z toho, že nám nebolo odpustené a že máme možnosť okúsiť páchanie zločinu a pocítiť zlo, ktoré páchame.

Keď nás spoločnosť opustí a my sme očami okolia, na ktoré sa všetci radi pozerajú.

Prečo?

Máte cit pre hľadanie, ktorý vychádza z individuálnych schopností. Pretože sa vždy rodíme s dedičstvom napredovania v živote, aby sme mohli aj učiť a trpké životné skúsenosti, a ja za to stále platím!

Narodil som sa v Afrike a mal som tri sestry: Elvíru, Candidu a São. To je dobrý začiatok príbehu, ktorý mohol byť geniálny, ale stalo sa, že to nebol až taký dobrý príbeh zo života.

Necítil som veľkú zlobu voči mužom, ktorí túto funkciu vykonávajú, takzvaným väzenským dozorcom, vždy som ich považoval za nepriateľov, pretože som si nechcel pripustiť, že by mi to naozaj mohlo prejsť.

Počas svojej životom som spáchal niekoľko zločinov.

Používal som tento výraz, ktorý bol slangový, s kým sme sa zaoberali, bola to forma slangu, alebo sme mohli použiť aj výraz orientovaný.

Boli to miesta, ktoré vyhľadávali, a vzhľadom na spôsob nášho života to boli vždy doky, kde nebolo násilie alebo kde sa násilie nevyskytovalo v lákavej alebo provokujúcej podobe, pretože sme sa naozaj cítili dobre v tom, čo sme robili. V spoločnosti to nie je vnímané priaznivo, pretože žiadna spoločnosť to neakceptuje, že sa iní môžu živiť zločinom, ak to nie je vnímané ako potreba konzumovať látky, ktoré sa dajú použiť na živobytie.

sa zdajú byť veľmi zlé, ale existujú.

A ako takí máme všetci svoje zlozvyky, ale ako takí to vždy berieme zle, keď sa nám nepáči niečo, čo bolo pre nás vždy nepostrehnuteľné, ako zlé, ale to má veľký prehľad miestach, kde sme všetci vychovaní, sú to naše prostredia a spoločný život nás núti chcieť a mať ambíciu žiť dobre a byť lepší ako ostatní.

Bolo tam veľa žartov, ako u detí, s ktorými som vyrastal, ale medzi tými deťmi bolo aj dievča, vždy sa mi páčila, odkedy som ju spoznal, jej narodeniny boli v rovnaký deň ako moje.

Vždy sa mi páčila, odo dňa, keď som ju spoznal, vždy mi páčila, veľa žila so mnou a s mojimi sestrami, mali sme veľmi blízky vzťah, nebola to láska na prvý pohľad, verím a veril by som, že nikdy nebude taká žena ako tá, ktorú som miloval, keď som ju prvýkrát pobožkal, cítil som sa ako skutočný lev, všetci sa radi vidíme na savane.

Ten, ktorý má právo na život rovný všetkým mužom, na manželku a založenie rodiny.

Aj keď akceptuje spôsob života, ktorý som žil, a to, že láska prichádza len raz za život, necítim sa múdry, ani som sa za takého nikdy nepovažoval, ale stretol som ich všetkých, boli tak či onak integrovaní, všetci sa musíme spojiť, zaplatil som veľký účet, ale všetko preto, že som chcel mať dobrý život.

Bol som dobrý v tom, čo som robil, začal som robiť lúpeže, začal som s jednoduchými lúpežami, urobil som niekoľko ozbrojených lúpeží. Ale potom som degradoval nadmernou konzumáciou kokainu, cítil som sa dobre, keď som ho fajčil, a nechcel som sa ho vzdať.

Vytáčalo ma to, ale pri svojich lúpežiach som nikdy nikoho nenapadol, keby nedošlo k reakcii, nemusel by som použiť násilie, na súde by som to vždy musel zmierniť.

Viem, že ak pôjdete v daždi, zmoknete.
chceli získať peniaze alebo cennosti, ktoré mali pri sebe.

Keďže som vyrastal v Pontinhe, Lisabon ma vždy bavil, vnímal som ho ako mesto s historickou a kultúrnou hodnotou, keďže som čítal historické knihy.

Vnímal som postup, že mám dobrý život, že žiť dobrý život, ako taký, inými slovami, chcel som len peniaze, vedel som, že sa mi , chcel som len a cítil som sa zle, chcel som len uspokojiť svoju závislosť a cítiť sa sociálne, v sociálnom prostredí, mať sa dobre s ľuďmi a cítiť sa normálne, normálne v sociálnom prostredí, vo vzťahoch s ľuďmi.

Cítil som sa dominantný, myslel som si, že som lev s hrivou na hlave.

dobyť jej územie a ovládnuť jej život. Takto som pristupoval k životu manželky!

No... Tento spôsob života som vnímal pozitívne z hľadiska škôd, ktoré som mohol ľuďom spôsobiť, nikdy som nikomu neublížil tak, aby som ostatných brutálnym spôsobom zruinoval a nenechal im nič.

Využil som len momentálne okolnosti a robil som to len pre peniaze, pre rýchlu možnosť fajčiť kokain, ale vždy som si predlžoval to, čo bolo nevyhnutné, a to je to, čo sa s človekom nerodí, alebo to možno môžeme aj zdediť, že príčina, ktorú skúmame ako človek, ktorý pije alkohol a fajčí drogy, reaguje pri plodení génov v dedičnosti, ktorá zostáva následkom oplodnenia.

Nie som dostatočný odborník, aby som to všetko dokázal rozlúštiť a odovzdať toto podobenstvo čitateľovi, ako o hovoriť, pretože som o tom musel hovoriť - to sú spôsoby života. Niekedy sa berú dobre, niekedy zle.

Prečo?

Pretože spôsob života, ktorý sme sa naučili, ako som už spomínal, nie je vždy konať so zlým úmyslom, ale s odpustením, s dobrým uznaním!

Prečo?

Pretože žijeme podľa tohto, podľa noriem, žijeme
Je to forma ambície mať dobrý život.

Vzťah sa začal, keď som mal 22 rokov, v armáde, ale nechcel som ísť, ale zákon to prikazoval. A vtedy som mal skutočný vzťah, vášeň, ktorú nikdy nebudem mať takú ako Cristina, a tu sa začal vzťah, o ktorý všetci usilujeme, všetci chceme nájsť svoju pravú lepšiu polovičku.

Žil som intenzívne, cítil som, že ak bude ďaleko odo mňa, nebudem sa cítiť dobre, a vtedy asi využila to, že má nado mnou trochu väčšiu moc.

Miloval som to dievča, žiarlil som, ale nebola to chorá žiarlivosť, bola to zdravá žiarlivosť a v tej žiarlivosti nebol žiadny skutočný chorý zlý úmysel, ktorý by ma mohol viesť k tomu, aby som niekoho nútil zostať so mnou.

Prečo?

Myslel som si, že som sám, a ak ju stratím, stratím ženu svojho života, ale stalo sa. Ja som chcel ísť na hlavnú ulicu a ona chcela ísť na diskotéku v campo pequeno, pohádali sme sa a vtedy sme sa rozišli, možno to nebolo to, čo chcela, jej starší brat nikdy náš vzťah neprijal. Pohádal som sa s ním, ale to bolo ešte predtým, ako som začal milovať Tinu, ale bol to moment okolností, ale mal som ho rád, ale on neprijal môj spôsob života, nikdy mi to nepovedal, ale ani nedal najavo, že je na mojej strane, vedel, že som na správnej strane.

Nebolelo to veľmi, ale neprijal môj vzťah s jeho sestrou. Žil so mnou len kvôli kontextu, bývali sme v rovnakej štvrti, takže sme udržiavali ten vzťah, ten, v ktorom sme boli vychovaní.

Jej matka pochádzala z Nelasu, pani Conceição, jej otca nepoznám, ale bol to dobrý človek, Raul.

Naučil sa žiť len zo svojej ženy a v istom sme ho vyhlásili za daňového úradníka v susedstve. Bol ešte dieťa, ale už mal zmysel pre čas, už sa učil.

A vtedy som si napriek mladému veku rýchlo uvedomil, že musím bojovať o svoj život a o to, čo mám: otca, matku, domov, nikdy mi nechýbalo jedlo a nikdy mi nechýbalo. Pretože napriek nízkemu platu, ktorý dostávala moja mama, platila nájom 11 escudos a to je všetko, môj otec platil len nájom, to je všetko, ale nikdy mi nechýbalo jedlo.

Takže to bol začiatok konca, inými slovami, odcudzenie môže viesť k zabudnutiu, a myslím, že to som sa naučil, že strata otca znamenala, že som musel reagovať rovnako ako on.

Vzhladal som k nemu ako k hrdinovi, bojovníkovi, synovi skromných ľudí. U jeho starej mamy, Elvíry, som žil do svojich šiestich , kým som nešiel do školy, čo sa stalo? Zvykol som si na babičku, maturoval som, bol som nezávislý priameho dozoru otca, ale vtedy som ešte nemal celkom otvorené oči, ale mal som zmysel pre čas.

Uvedomoval som si ten okamih.

Sú to jedny z najčistejších príbehov na . je to tak?

V súčasnosti môže byť každý uznaný za svoj života bez ohľadu na svoje postavenie alebo spoločenskú hierarchiu.

Preto vychádzame z toho, že bez dôkazov nemožno nikoho z ničoho obviniť.

?

Takto sa riadia zákony a všetci k nim máme prístup. nezabíjajte, nekradnite ani neznásilňujte.

Môžeme sa však vrátiť až k úsvitu ľudstva a takéto udalosti sa budú opakovať, pretože história je na tom založená.

Sme kontinuita, kontinuita, ktorá bude vždy kontinuálna, ktorá je určená.

A to je absolútna istota, že žijeme pre nejakú príčinu, že nie sme pokračovaním toho, že zostávame a existujeme na Zemi.

Neviem, mohol by som tému variovať, ale mohlo by to čitateľovi prekážať pri čítaní, mohlo by to odvádzať pozornosť od skutočného príbehu, ktorý sa stal.

Sú to však podobenstvá, ktoré budú vždy existovať v celej knihe, pretože budeme konkretizovať a pochopiť situácie, ktoré boli zažité.

Prečo?

Takže vidíte, že to všetko bolo v rámci spoločnosti, kde vždy existoval zdravý život a porozumenie, súčasť spoločnosti, pretože v očiach iných sme mohli byť aj judášmi, ale v živote je jedna veľmi dôležitá vec: zasejeme, to ovocie aj zožneme.

Môj otec ma vždy videl a chcel vidieť ako kráľa, ale ja som kráľ, bojovník, ktorý nemôže vždy vyhrať, a začal som veľmi mladý.

Keď som povedal, že to, čo je ľahké, nie je ľahké, ale ťažké, tak som to nazval lovom.

Po tom, čo som ju udral po tvári, som cítil, že som ju stratil, naozaj som to cítil v očiach, neskôr sa pokúšala dať so mnou znova dokopy, ale ja som to neprijal a sa začal skutočný príbeh zločinu, ale už som mal záznam, už som bol oddelený, keď som si odsedel šesť mesiacov vojenskej väznici v Santarême, to bola vojenská väznica.

V tom čase bol Arnaldo odsúdený, takže príbeh tohto jednotlivca zapadá do mojej cesty väzenským prostredím. V priebehu knihy čitateľ pochopí skutočné sociálne prostredie, v tomto prípade väzenské .

Všetko som investoval do toho, aby som mohol viesť dobrý život, s Tinou som sa už rozišiel. A čo som urobil? Skúsil som šťastie.

Dokonca som pracoval v metre Pontinha ako stolársky sluha. Čierni sa ma báli, pracoval som s černochochmi z Kapverd, dobrými ľuďmi, ktorí chceli lepší život, aký nemali vo svojej krajine pôvodu.

V Portugalsku hľadali lepší život, ktorý vo svojej krajine nemohli získať, a preto ich hľadanie viedlo k emigrácii z ich krajiny.

Portugalsko sa hľadalo ľahšie, pretože bolo blízko.

Začal som cítiť blízkosť Kapverd'anov, stýkať sa s nimi, Kapverd'anov nazývali zlými, pretože museli bojovať proti nerovnosti, a keď prišli sem do Portugalska, neboli dobre prijatí, pretože sa odohrala zámorská vojna a v tom čase som bol ešte dieťa, bol som chavalito, prebúdzal som sa a vtedy som začal to, čo nikto nechce od syna, začal som putovať, nikdy som nebol tulák, bol som tulák.

Mal som už prehľad o svojich minulých skúsenostiach, videl som, ako sa moji rodičia rozišli, keď som mal osem rokov, už som študoval, a tak som už vedel, že to pre mňa nedopadne dobre, cítil som odchod muža, ktorého som mal za hrdinu.

Keď som videl, že som o to prišiel, už v mladom veku som si uvedomil, že budem musieť pomôcť matke, ale otca som naozaj miloval.

Trávil som s ním každé leto až do svojich 17 rokov. Pokračoval som aj neskôr, keď som bol na vojne, ale potom som sa začal vzdávať, čo je prirodzené.

V tom čase bol vo Figueire da Foz na praktickej škole dopravnej služby, kde som s ním trávil prázdniny.

Môj otec bol tvrdý muž, mal ťažké detstvo, keď mal 14 rokov, prišiel o otca a ambíciou mojej starej mamy bolo, aby v živote vyrástol, aby mal väčšiu podporu a viac peňazí.

Otec hovoril, že jeho rozlúčka bola láskyplná, bola to rozlúčka, ktorú mal rád, lebo bola unáhlená, od rozlúčky už nikdy neuvidí otca, ale on tvrdo vyrastal a pomáhal matke, bol synom, ktorý žil v matkinom dome najdlhšie.

Šesť rokov som žila so svojou babičkou, ale bola tvrdá, pochádzala zo dna a tvrdo vyrastala, nikdy nenechala svoje deti hladovať.

V tom čase bol baníkom. Hľadal obchody s rudou, ale tam sa mu to nepodarilo. Bol aj cyklistom, potom vstúpil do armády a tam pokračoval v kariére.

Stal sa z neho normálny človek, išiel tam kvôli životnej potrebe, pretože si zabezpečil to, čo si musíme zabezpečiť všetci, sebestačnosť.

Stalo sa to preto, lebo to bol tvrdý muž, priateľ priateľa, priateľ jeho detí, ale nepovedal veľa slov, ale bol úctivý a čestný.

To mi chcel vždy zanechať, ale bolo , je to tak, bolo to odlúčenie, trochu som sa vzdialila, nepokračovala som v hlbšom sprevádzaní spôsobom bytia a spôsobom života, ťažkosťami, ktoré treba prekonať, a prekážkou života zabezpečil prácu, aby v budúcnosti mohol plodiť, sú to všetko dobré deti, sme hodní byť jeho deťmi ale z mojej strany chýbalo aj pochopenie a vernosť, stala som sa neposlušnou bytosťou, ako som povedala.

Psychologické bičovanie pocitov ma len zhoršovalo, pretože som nikdy nebol schopný vidieť, že dobro sa má praktizovať, ale keďže som prijímal len zlo prostredníctvom odlúčenia, bol som schopný vidieť len to, že dobro sa má praktizovať.

Myslel som na zlo.

A takto to všetko prebiehalo až do aktu odsúdenia. Kde sa to začalo?

Odlúčenie sa skončilo a vtedy som začal ale bol to môj spôsob života z minulosti a tam som sa cítila v bezpečí pred obavami zo sklamaní, ktoré som pociťovala, ale tam som sa zaprisahala, že ma opustíš, že sa už nikdy nevzdám.

Môj spôsob života bol konzumovať a kraďnúť, a vtedy som ju stále hľadal, a hľadal som ju niekoľkokrát, a vtedy ma chcela znova prijať, neviem, kvôli tebe som trpel, nechcem mať znova ten pocit, bolo to bolestivé, ale vždy som musel žiť a stále ju mám.

Stále ju mám v pamäti, a preto som strávil toľko rokov vo väzení, stále som na ňu myslel. Preto si tak vážim túto vášeň, nikdy som nič podobné nezažil.

Linhó, po troch mesiacoch vyšetrovacej väzby som nastúpil do väznice Linhó pre odsúdených, môj príbeh tam začína odvahou bytosti obmedzenej odvahou, tým, s čím sa musíme vyrovnat' vo svete iných, čo sa deje, keďže som vedel, že cesta vo väzbe môže byť veľmi dlhá, obrátil som sa na džungľu, aby som to zvládol, bol to najľahší spôsob, ako sa vyrovnat' s tými, ktorí páchajú zločiny a sú vo väzení, je to svet, kde vládne zákon hlúposti, a keď máte do činenia s oslami, musíte vedieť, ako s nimi zaobchádzať, ale ak ste príliš chytrí, môžete padnúť, takže život tam treba brať ani nie tak na súš, ako na more, to bola moja záchrana, to bola metóda, ktorú som si zvolil, vďaka ktorej som vyhral, ale môj začiatok bude dlhý a bol to problémový začiatok, pretože som sa ocitol bez ženy, bez slobody, ocitol som sa v pasci, stratený a bol som mladý, myslel som na všetko, čo mohlo byť v rokoch, ktoré by som tam mohol stráviť. Tak čo som urobil? Začal som tým, že som si získal rešpekt, nie je to ľahké, aj keď sa nechcem púšťať do násilných konfliktov, dochádza k nim, pretože prechádzajú rutinou, ktorú som si neskôr uvedomil, rutinou, ktorú keď som videl, bol som znechutený, že žijem, nikdy som si nemyslel, že ľudské bytosti si môžu toľko ubližovať, pretože niektorí predávajú drogy, iní sú konzumenti, pretože život vo väzení sa točí okolo monopolu na drogy, pretože tak som začal fajčiť heroín, pretože som už nastúpil do väzenia.

Rozhodol som sa, že začnem fajčiť heroín, ale zo žartu, pozri, idem fajčiť heroín, ale vzápätí som sa zasekol a nemohol som s tým robiť, ale naučil som sa, ako na to, ale to poviem neskôr, takže začiatok bol taký, že som mal život vo väzení napriek realite, ktorá uniká pôžitkom, na konzumáciu heroínu som rezignoval len preto, lebo som vedel, že ma to odvedie od myšlienky na sex, bol som kŕmený chemikáliou, ktorá mi nedovolila na myslieť. Mal som platonické lásky, čo je legitímne, a mal som veľké lásky, ale je to niečo, čo je zaručené, ale nestačí to len vyskúšať, nestačí len chcieť fajčiť vždy je tu aspekt túžby byť vodcom, vidieť iných v hierarchii, ako velia tomu, čo vy viete, že nemôžete, je to bolestivé, ťažko sa to znáša, rozhodol som sa nikoho neľutovať, pretože som tam bol tiež, splácal som dlh spravodlivosti, ale moja cesta bola veľmi zlá, keby som si túto lekciu zobral skôr, vyhral by som a neprehral by som, lebo by som sa dostal von v polovici trestu, ale môj imidž bol spálený, mal som veľa referencií, je tam účet môjho pobytu vo väzení, bol to začiatok konca, ťažký začiatok, ktorý nemôžem ľutovať za tie roky, čo som fajčil tú drogu, pomohlo mi to uvoľniť veľkú potrebu, ktorú všetci cítíme, je to logické, mať potešenie, slobodu chodiť a byť krásny, v týchto rokoch

Mal som všetky lásky, ktoré som si v sebe vybudoval, ale to bude na neskôr, teraz budem hovoriť o ceste, ktorá je dlhá, neviem, ako každý začína pri vstupe, keď je odsúdený, čo je hľadanie blaha, aj v kláštornom živote, ale to je všetko subjektívne, pretože naše blaho sa nemusí páčiť tým, ktorí sa na nás pozerajú, môže sa nám nepáčiť v niekoľkých bodoch, po prvé to môže byť krádež, po druhé to môže byť otroctvo, práca, po tretie to môže byť stať sa opatrovateľkou alebo ženou v domácnosti zo dňa na deň, vo väzení je toľko rôznych ľudí, že nemôžeme vždy vedieť, čo sa deje vo vnútri duše alebo čo sa každému páči, mnohí si vyberajú dobro, aby sa im , ale okrem toho všetkého tu ešte dôležitejšia vec, nikdy, nikdy si nemôžeš kúpiť priateľstvo, aj keď je zaplatené vo väzení, konfrontácia je vo väzení veľmi tvrdá, sú tam takí, ktorí nemajú nič, konfrontácia vo väzení je voľná, voľná na jednej strane a silná na druhej strane, dal by som miliardu alebo čokoľvek, čo by som musel dať, aby som sa vrátil, aby som sa dostal preč, ale chcel som ísť touto cestou, chcel som ísť ťažkou cestou, to bola cesta, ktorú som vždy chvíľu pochopil, moja strana bola viac psychologická.

Odvtedy som vo väzení nikdy nenašiel cestu k dobru, neveril som v dobro, videl som len zlo. ? Pretože som sa cítil znechutený sám sebou, pretože

V očiach iných nebola ničím iným ako piranou, pirana je slangový výraz, ktorý sme zvykli používať, čo znamená bosorka, niekto, kto sa nechce venovať inej veci ako tej, na ktorú rezignoval, vždy ide po ceste, ktorá vždy vedie k božstvu, z pramení sila, z presvedčenia o nádeji a viere, a tú som vždy nosil so sebou, videl som v nej vraždu.

Ale mne to bolo jedno a nechali ma žiť, nikdy sa mi nesnažili ublížiť, pravdupovediac, a presne tak to všetko začalo, bol som veľmi labilný, nepredvídateľný a riaditeľka školy ma povzbudzovala, aby som pokračoval v štúdiu, ale ja som pokračoval, ale nie každý, kto študuje, má podporu rodiny, zaručenú podporu.

Vždy existuje, keď je zaručený zákonný spôsob života a možnosť domáhať sa toho, čo je zlé, preto sa to volá zaručená podpora, v rámci zákona sú to tí, nám dávajú zlo, keď nás systém tlačí a bije, pretože preto, že nemáme peniaze, sme tlačení do systému, kde ak sú peniaze, všetko ide veľmi dobre, spravodlivosť funguje, pretože ak nie sú, je to preč.

Bez ohľadu na to, ako veľmi vám veria, nemôžu nič zmeniť, pretože sú to úradníci a musia to len nahlásiť, nemôžu konať, bez požiadaviek, ktoré sú stanovené súdmi, ak je sťažnosť, začne sa vyšetrovanie, ale ak by začali vyšetrovanie, vždy som bol z toho vonku, pretože som sa vo väznici vyznal, poznal som skorumpovaných dozorcov, tých, ktorí do väznice prevážali drogy, niektorí sa z toho dostali, iní išli do väzenia.

Niektorých z tých zatknutých policajtov som už poznal, vynikal som a s jedným z nich, Alfredom, som mal epizódu, bol to muž noci, kráľ noci, prevádzkovateľ nočného klubu, to je skutočný kráľ mafie, zaslúžil by si lepši život, bol to bývalý policajt, lenže sa dal na cestu zločinu, veľmi rád ho spomínam vo svojej knihe, lebo som sa od neho naučil pár vecí, aj keď bol policajt a ja som s ním mal menej pozitívnu epizódu v živote, pokúsili sa ma zabiť vo väznici Linhó, ale vtedy som už bol veterán, odsedel som si tam päť rokov. Poznal som všetkých zamestnancov, všetci ma poznali a tá epizóda mala zlý vplyv na celú väznicu, na väzňov, pretože som bol pre všetkých povzbudením, bol som pre nich príkladom, v ktorom videli zabezpečenie kontinuity vo väznici, pretože sme museli pokračovať.

Bol som tam, a keď som vyššie povedal, že Kapverdčania budú mojím zväzkom, nemýlil som sa, v skutočnosti sa mýlili, chceli si tú epizódu vynahradiť, pokúsili sa ma zabiť, pozvali ma, aby som bol mužom na čele, ale nechcel som využiť nikoho zväzok, len som mu dal najavo, že keby som chcel, bol by mŕtvy.

Ale iróniou osudu sa nič z toho nestalo, len ho zbili, nezabili, on vykúpil a snažil sa posilniť moje priateľstvo s ním, ale vo vnútri vedel, že na tú epizódu nikdy nezabudne, ja som mu odpustil len preto, že bol pokorný a nechal sa oklamať tým, čo o mne hovorili, nie väzňami, ale dozorcovia a vedenie väznice, lebo vedel, že ma nemôže poraziť, vopred by zaplatil smrťou, som ho nechal odísť, a keď som si uvedomil, že je pokorný, naučil som sa ho rešpektovať a akceptovať, lebo keby som ho nechcel, nebol by nažive, ale nestálo to za to, bola to len vysoká cena,

Kritizovali ma obyčajní väzni, ktorí nenávideli policajtov, Vysmievali sa mi.

- Nelson, ako ho berieš?

Prijal som ho, pretože okrem iného bol profesionál, v prostredí, v ktorom žil, si získal mocných nepriateľov, keďže bol policajt, mal veľa vedomostí, poznal ľudí na najvyšších miestach a poznal vplyvných ľudí, ktorí mu mohli pomôcť, vyhrážal sa mi, aby som sa s týmto človekom prestal rozprávať, inak už nebude mať náš rešpekt a oni náš, ale nechal som ho žiť, bol jedným z nás, Kapverdania, ktorých som spomínal, boli Nelson a Carlos, žili presne v oblasti, kde som vyrastal, boli mojim ramenom, o ktoré som sa mohol oprieť, a výbuchy prišli neskôr, a chceli vidieť tohto zmasakrovaného, ale ja som ho nechal žiť, od tohto človeka nič nechcem, všetkému proti nemu nič nemám, a príbeh týchto bratov, Carlosa, zastrelil agent PSP, záznam v registri trestov, bol veľmi zbitý, hrával so mnou šach, bol to "expert" na túto tému, vedel hrať len za peniaze, vždy som mu hovoril, že to nemá cenu, hráme z lásky k tričku, ale vtedy sa mu už darilo, sponzorovali ho Manuel a Romão a Badona, riešili sme sa ako bratia, bola medzi nami vzájomná pomoc, bolo medzi nami všetko, v prostredí, kde zločin číha každú sekundu, milisekundu, je toho veľa a niekedy sa môžeš dostať do stredu, a keď sme to urobili, rozhodol som sa pokračovať v ceste, robil som veľa eskort vo vnútri väznice, inými slovami, zabezpečoval som blaho niektorých a

aby si zarobil na svoje, inými slovami, jedna ruka umýva druhú.

Bolo to heslo, heslo vzájomnej pomoci, ale vždy bolo riziko, že sa dostaneme do situácie, ak nás k vyzvú, v Linhó sa stala vražda, nikdy som o tom nepochyboval, boli to dobré dni a dni radosti, lebo som bol dokonca odhodlaný to urobiť, nemohol som to urobiť, vždy som myslel na seba, nikdy som nemyslel na iných.

Všetko išlo veľmi rýchlo, až ma po ôsmich rokoch v Linhote preložili do Údolia Židov. Nikdy ma nechceli ani dobre prijať, chceli mi ublížiť, ale rešpektovali ma, vždy čakali na moju bezstarostnosť, ktorú som im nikdy . Bola tam jedna žena, ktorá pracovala na právnom oddelení, mala ma rada a ja som jej odpustil, ale odpustil som jej s radosťou, deň, keď na mňa nastražili pascu, bol presne ten, keď som bol silnejší ako kedykoľvek predtým, nikdy som sa s nimi s policajtmi veľmi nerozprával, bolo to nebezpečenstvo, bol som ochotný urobiť čokoľvek.

Bez ohľadu na zlé veci, ktoré sa mi môžu stať, pretože som mal výchovu založenú na budúcnosti a bol som schopný s tým žiť, je to pre nás silný faktor, že sme takí, že sme na to zvyknutí a že nás učia, že život je taký, že žijeme, aby sme zomreli, že jednoducho plníme vôľu prírody, ktorá si nás vezme, keď musí.

ale keď som bol preložený do Židovskej doliny, ale to všetko bolo za mnou, začal sa nový cyklus, to môj spôsob života a môj spôsob myslenia, nedovoliť si zneužívanie, mal som svoj charakter, varil som vo veľmi malej vode, a keď som prišiel do Židovskej doliny, rozhodol som sa nový kurz, chcel som sa zbaviť nočných môr z minulosti, hoci som ich mal, z minulosti, naozaj som ich nemal, jednoducho povedané, čo sa deje, to sa deje, ale nie je to tak, čo sa deje, to sa deje; stačí sa nechať unášať, nechať sa ukolísať fantáziou, že ste naozaj panovačná bytosť a ste majiteľom celej galaxie, inými slovami, všetko je nefunkčné a všetko je na to nastavené, pretože sú to zamestnávateľia a nekontrolujú zamestnancov v ich dobrodružstvách kradnutia a dokážu povedať, že je to legalizované, je to forma podvodu, jeden z momentov, na ktorý som v Linhó najviac hrdý, bolo moje dobývanie, pretože okrem toho, že som si zabezpečil svoje meno na námestí.

Mal som ešte jednu vec, bol to moment všetko alebo nič, bez možnosti úniku pred víťazstvom alebo smrťou, to bolo motto, ktoré som mal v sebe, silu žiť a užívať si to, čo som nemal, kým som bol zavretý, nikdy som nepoužíval bezdôvodné násilie voči kamarátom, takmer som plakal do plaču nad zlom, ktoré som videl vykonávať iných kamarátov, ktorých ovládalo násilie a boli

možno ma nútili robiť všetko, čo chceli obchodníci s drogami, ale ja som si nevybral ťažšiu cestu, aj keď som bol závislý od heroínu, prisahal som si, že ak chcem žiť vo väzení, som ochotný zabiť a žiť dôstojne, aby ma nakoniec nemohli otravovať, nakoniec je to všetko nepriazeň osudu, s tým sa vyrovnáť, hoci som si nechcel vytvárať nepriateľov tam, kde neboli, a chodiť zle sám so sebou, boli takí, ktorí sa mi snažili ublížiť, vedenie ma nemalo rado, tak to urobili, poslali svojich informátorov, aby boli prítomní pri všetkých mojich otvorených akciách, aby boli lepšie informovaní, mali výčitky svedomia, ale jedna vec ma zaujala a prinútila zmeniť sa, veľmi som si zakladal na učiteľoch, ktorých som mal, k niektorým som cítil platonickú lásku, a vtedy to išlo dobre, ale potom sa loď prevrátila, zobrali ma a dali do židovského údolia, bolo to ťažké po ôsmich rokoch v Linhote, zanechal som za sebou obrovskú väzenskú históriu, pretože som ich všetkých poznal a oni poznali mňa, a preto ma nikdy nechceli potrestať na sto percent, som bol trestaný disciplinárnymi trestami, niektorí za agresivitu a iní za verbálnu agresiu voči dozorcom, a tak som si uvedomil, že mám naozaj do činenia s mafiou, ktorá sa podobá skôr na mafiu.

Veľa som hral loptu, pre vlastnú zábavu, vlastne hral všetko, čo sa dalo, hral som ten najvyšší tromf, aký sa len dal zahrat', pikové eso, niektorí ľudia mi hovorili, že by som si mohol uviesť, že s touto kartou budem mať smolu, a mne hovorili, s touto kartou môžem mať smolu, časy sa menia a vtedy som si začal uvedomovať, že život nie je vo väzení, ale vonku, ale nikdy som si to nechcel znúť, ale vedel som, že to je moja silná stránka; začal sa dramatický príbeh, ktorý sa skončil vraždou, boli tam traja bratia a všetci užívali heroín a heroín bol pre nich potrebou, inými slovami, boli na ňom závislí, boli to narkomani.

Ale v hĺbke duše to boli pokorní ľudia, mali dobré srdce, pretože im bolo treba pomôcť, pretože v živote, ktorý viedli, a ja som ho tiež viedol, to bol ťažký život, dokonca by sa dalo povedať, že to bolo otroctvo, pretože života bol taký, že každý deň sme museli fajčiť, inak by sme dostali kocovinu.

Ale to všetko je výsledkom spôsobu života, toho, ktorý poháňa príčinu, pretože som o tom dokonca napísal básne.

Všetci ma prosili o báseň, či už to bolo aby napísali svojej priateľke, alebo čokoľvek iné, vždy ma prosili o báseň, ale ja som sa stratil a práve v čase konzumu som si osvojil tento spôsob života, viem, čo viem, a nie som ochotný nikoho učiť, pretože som mal skúsenosť, že som to v minulosti robil, urobilo to zo mňa hrdinu niekoho, kto bol v odpadkoch a dokázal vstať.

Všetko sa to zúžilo na to, ako sme to prežívali, ako sme žili, ako sme si museli zaobstarat' drogy na fajčenie, pretože ak by mi ich ponúkli a dali, nekúpil by som si ich, stal som sa pasákom pre dílerov, aby mi ich mohli predat', museli mi zaručiť každodennú kocovinu, Vtedy som sa stal pasákom pre dílerov, dostal som za to prezývku, všetci mi chceli pomôcť, dávali mi drogy na predaj a ja som ich konzumoval, mal som najväčší voľný čas, aký môže mať každý narkoman, byť závislý od drog na fajčenie.

Ale bol som známy svojim športovým správaním, svojim tréningom, pretože som trénoval každý deň a to mávalo ľudí, ktorí ma videli a pozerali sa na mňa, vždy mali paranoju, paranoju, ktorú som už spomínal v tejto knihe, nedôveru, ktorá je pochybná, keď robíme zlo, vždy sa obávame, stane sa mi zlo?

Úprimne povedané, zvykol som si na tento spôsob života a po väzení bolo pre mňa ťažké začleniť sa do sociálneho prostredia, pretože je to prostredie, ktoré poznáme, je to veľmi malý priestor, kde nás každodenná interakcia vedie k vzájomnému spoznávaniu sa, ale fyzicky.

Všetci chceme byť zodpovední, pretože si myslíme, že je naším právom chcieť si vybojovať priestor, ktorý nám dáva sebedôveru, byť vsadení do prostredia, v ktorom sa vždy stretávame so strachom, ale nie je to strach, je to jednoducho istota, môžeme prekonať situáciu tým, že vieme, ako byť, vieme, ako hovoriť, vieme, ako byť v najtemnejšom biznise, na aký si len spomeniete, vo svete drog, je veľmi rozsiahly obrovský a nesmierne rozsiahly, všetko, na čo si spomeniete, keď hovoríte o kriminalite, teda všetko, na čo si spomeniete v biznise, čo neslúži na dosahovanie zisku, v tomto prípade krádeže, obchodovanie s drogami, inými slovami, ťažké obvinenia, ťažké veci, zahŕňa aj vykorisťovanie, keď je tu chronická závislosť, v ktorej samotní ľudia vedia, že nemajú východisko, sú zbavení faktorom závislosti, je im prikázané, sú podriadení, aby vymáhali peniaze od svojich rodín, ktoré cítia bolesť, keď vidia blízkeho človeka v situácii, keď nie je schopný sa uživiť.

syn, ktorý je závislý na heroíne a predpokladá, že všetko, čo sa dá stratiť z hľadiska ľudskej dôstojnosti, inými slovami, stratiť všetky hodnoty výchovy, ktorú sme mali, aby sme boli niekým v živote, žili tak, ako sme boli naučení žiť, pretože to sú hodnoty, ktoré sme zvyknutí cítiť z hľadiska spoločenského poriadku a etických hodnôt, ktoré nám zanechali naši rodičia a ktoré budeme hlásať bez ohľadu na to, koľko detí, to je výchova, ktorú budeme učiť, je vždy predĺženie života.

V Biblii sa píše, že sme sa narodili, aby sme sa rozmnožovali, ale v Biblii sa môžeme dočítať aj to, že Kain zabil Ábela, svojho brata, ale bol požehnaný a bolo mu odpustené, bol oklamáný. Niekedy sa v živote stáva, že sme uvedení omylu, do toho osudového, ktorý je vlastne napísaný, pretože bol napísaný skúsenosťou a formou zákonov, s ktorými sme žili a vyrastali.

Prečo?

Sila rozumu vždy zvíťazí a všetky úsudky, ktoré možno vyniesť o živote, niekedy nemusia byť správne, všetko zaťažuje jeden faktor: ohováranie, nebyť vtipný, nebyť ten, ktorého všetci považujú za vtipného.

chcú opovrhovať, ponižovať; cítia sa tak dobre, a keď je nedostatok ekonomickej moci, vždy sa obmedzíme na hru, pretože sa tiež predpokladá, že je to hra, inými slovami, sú takí, ktorí hovoria, že treba vedieť hrať, to sú populárne výroky, aby nás mohlo postretnúť šťastie, ak nám niečo podarí, a aby nám šťastie mohlo dať to, čo hľadáme, blahobyt, mať sa dobre, vedieť si pomôcť, pretože nás to naučili, zdieľame spoločný život s našimi rodičmi, bratmi, sestrami, starými rodičmi a prastarými rodičmi, pretože to je naša generácia, pretože sme pokračovaním toho, že nás videli ako bytosti vzniknuté z ich potomkov, inými slovami, vedia, že máme schopnosť poznať sa navzájom, že sú naši a že sú vždy na našej strane, ale nikdy sa neradi pozerajú alebo majú člena rodiny, ktorý sa im nepáči, obraz zachovania života, tvorí ho pokrok, jednota, blahobyt, to sa nikomu nepáči, alebo vidieť niekoho, kto je súčasťou našej rodiny alebo je nám blízky, pretože nakoniec sme všetci ľudia, sa vyrovnáť jeden s druhým a rodinné prostredie nás niekedy chce príliš zaujať, majú pocit, že im patrí to, čo vytvorili, a robia z toho spôsob života, ktorý je napísaný vo všetkých teologických čítaniach, ktoré môžete čítať, teda v štúdiu náboženstiev.

Všetci si berieme morálne ponaučenia, je vhodné, aby tí, ktorí sa cítia byť nám takí blízki, ktorí robia všetko pre to, aby sa naši blízki mali dobre, nech sa deje čokoľvek, a nikdy im nechceli ublížiť, tvárou v tvár obrazu, ktorý si zachovávajú a ktorý im bol vštiepený, hodnotám, ktorými sa riadia, im nedovolia dobre sa pozrieť situáciu, ktorá by sa možno dala vyriešiť, keby nebola niekedy zle pochopená. Inými, všetko je to veľmi pekné a médiá to tiež takto sprostredkujú, rovnako ako fasádu, ukážeme pekný obraz, sú tiež pod tlakom moci, ktorú všetci akceptujeme ako vládnu, veľmi ťažká téma, ale tá súvisí so všetkým, o čom sa bude informovať, existuje, , budeme existovať aj naďalej, vzdelanie sa poskytuje aj týmto ľuďom, ktorí sa vyhlasujú za pánov rozumu a niekedy sprostredkujú a chcú rozkol, všetci majú jedno spoločné, aby sa udržali: blahobyť, blahobyť, ktorý im môže dať majstrovstvo vo všetkom, o čo môžu usilovať a chcú blahobyť pre spoločnosť, ale všetci žili a boli vychovávaní otcom a matkou, dostali vhodné podmienky, aby mohli napredovať v kariére, o ktorú usilujú, ale aj zlyhávajú, ale vždy zabúdajú a riadia sa obrazom; ja som udržal tento diskurz, pretože moja rozľahlosť je v tomto živote obrovská, veľa som sa naučil, rozvinul som to, čo som mal rozvinúť

aj keď som bol zavretý, nikdy som nemyslel na koniec, vždy som chcel mať priamy kontakt s personálom zariadení, kde som bol, svoju väzenskú kariéru môžem nazvať tak, že sa bude lepšie interpretovať v zmysle tohto slova, ale bude musieť byť, bude musieť byť interpretovaná tým najúprimnejším a najúprimnejším spôsobom, aký v živote existuje. Súvisí to s bilaterálnymi vzťahmi, čo sú vzťahy, ktorými sa riadia všetky národy, čo sú záležitosti spoločenského záujmu, aby sa zabezpečili statky, aby mohli poskytovať blahobyť, ktorý bol vo svete ustanovený. Sloboda je najťažšia téma, o ktorej sa dá hovoriť, môžeme sa vzdať všetkej slobody, najkrajšej veci na svete, je to najväčšie potešenie, ktoré môžete v živote mať, je to byť slobodný, len musíme vedieť prekonať všetky prekážky, ktoré nás v živote stretnú. Je ich obrovské množstvo, začnem tou hlavnou: spoločenské dobro, všetci máme jedno spoločné, máme sa radi, môžeme byť škaredí, krásni, na tom nezáleží, zvykneme si spolu žiť, vzhľad nie je všetko; niekedy za dobrým vzhľadom nájdem aj menej dobrú stránku, ale to bola stránka Apolóna, stránka krásy, ktorú opísal Nietzsche, za ktorým som išiel v jeho autobiografii, niet väčšieho dôvodu, stránka krásy je tá, ktorá nás núti snívať, ktorá nás núti zbožňovať, prináša všetko dobré, ale je to tak, dobro ide ruka v ruku so zlom, ako povedal Nietzsche

Keď hovoríme o všetkých bytostiach, ktoré existujú na vrchole Zeme, nech už sú to politici, sudcovia, starostovia alebo predsedovia združení, všetci môžu byť, dokonca aj televízni moderátori môžu byť charizmaticki a mať zmysel pre vďačnosť, ale ani nikomu nemožno odpustiť, správne povedané, odpustiť, všetci máme dôvod, a keď sa kladú otázky, musíme predpokladať, že všetko, čo robíme, robíme v prospech takzvaných zákonov, ktoré riadia spoločnosť, a že môžeme žiť podľa slova zákon. Práve tam dostali právo nebyť potrestaní a byť definovaní zákonom, pretože všetko do seba zapadá, zneužívanie existuje, existovalo a bude existovať, je prológ.

A prológ pochádza z transcendencie, učenia sa o záhrobie, všetci žijeme, pretože vieme, že transcendencia je viac ako záhrobie, je to schopnosť byť, je to schopnosť byť, je to schopnosť učiť, je to mať všetko, ale je tu kľúčové slovo, ktoré toto všetko označuje: filozofia, spôsob života, radosť zo života, to je to, čo tvorí jeden z faktorov transcendencie, naďalej sme a naďalej žijeme rovnakým spôsobom, vo vývoji bytia, keď sme boli vytvorení, opustení, nerobí nikoho zle požehnaným dobro, ktoré môžeme praktizovať, je božské, to, ktoré sme sa naučili, je to náš osud, ktorý sme sa naučili

všetko nám zanechali ako dedičstvo veľkých hodnôt, takže sa vyvyšujú v slovách, ktoré píšú, ale to všetko je oslava udržania moci a bytie v povznesenosti, pretože to všetko by mohlo byť krásne, keby sa všetko naozaj naplnilo a zapísalo, bolo by to veľmi dobré.

Prečo?

Vstúpili by sme na najširšiu cestu ľudskej hniloby, sme otrokmi legalizovanej demokracie, využívame situáciu, že sme uzavretí a podriadení prísnejším pravidlám; niekedy nereagujeme rovnako ako normálne upokojujúcim spôsobom, nazýva sa to transcendencia bytia, premena na najkrutejšiu stránku bytia, to som pocítil, z vlastnej skúsenosti som sa naučil, že hnev je živnou pôdou pre život, pre prežívanie a prežitie je videný, a teda overený hodnotami vedy, ktorá je ovládaná ako bezpečný spôsob života, keď to tak musí byť, nemôžeme uniknúť problému, naše vlastnosti sú rôzne, ale všetky vychádzajú z toho istého, z mystifikácie, neexistujú bytosti dokonalejšie ako ktokoľvek iný, každý vie, ako žiť, na to potrebuje zaručenú a dôveryhodnú podporu každej bytosti, pracujeme v spolupráci, speňujeme, aby ostatní mohli mať lepší život, nezamestnanosť, príčinu

Práve, toto je skúsenosť, ktorú budete všetci zdieľať so mnou, nazval som tento príbeh pokračovaním bytia, bude to rozšírenie tohto vydania.

Všetko sa to začalo po rozchode mojich rodičov, bol som prijatý do školy pre mnišky v São Miguel, tak sa tá škola volala, prázdniny som trávil s otcom, mal som k nemu blízko, ale po rozchode som nemal dobrý vzťah s otcom, a tam sa to všetko začalo, moja matka sa po rozchode presťahovala do Pontinha, mal som asi 10 rokov, keď som prišiel a spoznal Pontinha, utiekol som zo školy, neprijal som tento spôsob života, ale chytili ma, bol som nevinný, vedel som, že existuje sila zákona, môj otec bol v armáde, odvážil som sa ísť po ceste, pretože mi otec rozprával príbehy o tom, že bol muž, ktorý slúžil v armáde, slúžil národu, tvrdý muž, ako som už povedal, ale nechal sa uniesť vášňou milovať inú ženu, dobrý muž, fyzicky silný, aj intelektuálne, ťažil som z toho, že som zdedil jeho gény, mal som ho za hrdinu, to všetko bolo učenie, ktoré neskôr pretavilo.

Prečo?

Vedela som, že môžem dominovať, od , keď som sa oddelila, keďže som zostala s mamou, som sa osamostatnila, zohnala som mame milenca, pracovitého muža, pracoval na pošte a pracuje, je to hodnotný človek, aj tam to začalo, potrebovala som pomôcť mame a stala som sa dominantou veci, o všetko bolo dobre postarané, ľutovala som to, plakala som, ale vyhrala som, myslím, že toto je najvhodnejšia téma, milovala som ich ako nikoho iného, našťastie sú v poriadku, majú svoj život, bolo normálne, že boli hádky, ale vždy mali pravdu, ja som bola tá, ktorá bola otupená transcendentnom, že som chcela viac, chcela som mať bez toho, aby som niečo robila, myslela som si, že je to ľahké.

Začal som pracovať, aby som pomohol matke, ale čoskoro som si uvedomil, že sa nenechám ovládať, a tak som začal pracovať ako pomocník čalúnnika, čo je ten, kto vyrába konštrukciu na tvarovanie a čalúnenie, pracoval som vo svojej štvrti v Pontinhe, pracoval som tam s Toninhom, chlapcom z mojej generácie, mal som niekoľko bratov, ale ja som bol obľúbený. Pracoval tam chlapík, ktorý robil rámy, aby mohol čalúniť pohovku, bol robustného vzhľadu a ja som sa s ním už nechcel zmieriť, agresívne spôsoby

Už som to zažil s otcom, preto som sa rozhodol situáciu zvrátiť, cítil som, že mám na to, aby som v živote napredoval, neťažilo ma to, ale v ten deň som sa mohol zhanobiť, z túžby mu, ale chrániť sa, som hodil kameň veľkosti dlane, ale hodil som ho zle, chcel som dať výstrahu.

Ešte ma tam prijali, pokračoval som v práci a potom som dobrovoľne odišiel, ale majiteľ tiež zomrel na HIV, to bola situácia, ktorá sa mi nepáčila, videl som ho trpieť v chorobe, ale vždy som si ho vážil, prišiel som o prácu, začal som aktívne pracovať, to znamená, v slangu sa to používa ako byť zodpovedný a neznášať šéfov, chceme nezávislosť, cítil som sa ako levov syn a správal som sa tak.

V marci 1996 ma našli v metre na avenue, v metre sa už predtým odohrala séria lúpežných prepadnutí, boli tam hlásenia o zločinoch, ktoré sa tam stali, a pri tej príležitosti prišiel policajt a požiadal nás o preukázanie totožnosti, a to bolo všetko, už tam bol záznam, týždeň predtým som bol v superbloku Benfica obvinený z lúpežného prepadnutia čitateľa, ale chlapec, ktorý ma sprevádzal, Ricardo, bol opatrný, neskúsený, prišiel z Ovaru a mesto nepoznal, ale vyznal sa v ňom, bol drogový závislý, a v tom čase bol drogový závislý.

Keďže som užíval kokain, myslel som si, že by bolo dobré mať bezpečnostnú barličku, inými slovami, dobre sa zabezpečiť do budúcnosti, inými slovami, mať silu, spojenie pre napredovanie.

Ale teraz prichádza štruktúra, jeden z hlavných faktorov schopnosti lojality človeka, začína sa odbočka, takto som zistil, čo som už vedel, že nemôžete dôverovať, ak neviete, ale moje skúsenosti boli obrovské, boli obrovské, bol som si istý sám sebou, bol som dobrý v tom, čo som robil, mal som za sebou už niekoľko ozbrojených lúpeží, vybral som si cestu nikomu neublížiť, len získať peniaze.

Na čo?

Aby som mohol žiť, pripojil som sa k tomuto spôsobu života a v marci 1996, presnejšie 28. marca, mi oznámili zatykač, ktorý bol údajne nahlásený, musím len doplniť úvod k tejto téme, týždeň predtým ma zatkli v superbloku Benfica, spal som v aute, majiteľom auta bol podplukovník letectva, človek, ktorý už bol v zámorí, bol som tam zvyknutý spávať, ale stále som mal svoj dom v Pontinhe, v skutočnosti som bol v tú noc s Ricardom, ukradli sme čítačku a zaspali sme v aute, boli sme

prekvapili a zobudili ma agenti PSP, patrili k superpoliciajnej stanici Benfica, ale ja som sa nezľakol a Ricardovi som povedal, aby sa nebál, že musí byť silný a povedať nie až do konca, nebol dôkaz o opaku, ale varoval ma, že sa môžu objaviť policajti, ale upokojil som ho, povedal som mu, že je všetko v poriadku, že som vypil veľa whisky a chcel som spať a nechcelo sa mi ísť domov a býval som blízko. Stalo sa to, boli to najhoršie pochybnosti, aké môže človek cítiť, keď učí a trénuje momentálnu situáciu, ktorá sa môže stať, v ten deň mi to prešlo. Podarilo sa mu dodržať moje pravidlo, že nemám čo povedať, ale nepresvedčilo ich to a išli pozvať všetkých autodopravcov v okolí, aby zistili, či nevedia o nejakej lúpeži, modrý CD prehrávač, ale už predtým sme spáchali niekoľko zločinov a všetky boli súčasťou lúpeže a únosu, išli sme na vyšetrovanie na avenídu metra, policajná stanica bola v Marquês de Pombal, lisabonskej metropolitnej policajnej stanici, vypočúvali nás, nič som nepovedal, nepoznám Ricardov rozhovor, ale keďže som už mal za sebou minulosť, keď som sa pred týždňom dostal do identickej situácie, dôveroval som mu.

V ten deň sme odišli z policajnej stanice, nemal som čo povedať, veril som jeho výpovedi, aby mi to prešlo, robil som si vtedy vodičský preukaz, pracoval som, ale už som poberal podporu v nezamestnanosti, pokračoval som ďalej.

Urobil som si vodičský preukaz, išiel som robiť kódex, zložil som ho, už som šoféroval, cítil som sa dobre, bavilo ma to a vtedy mi doručili, dostal som príkaz na zatknutie zo súdnictva, vyzdvihli ma doma, prišiel som z posilňovne, trénoval som vyše mesiaca, keď som prišiel do súdnictva, pochopil som, Keď ma na policajnej stanici Marquês de Pombal, nič som nepovedal, ale Ricardo všetko, pokračoval som vo výpovedi, v štádiu prípravného konania to bolo súdne vyšetrovanie, nemal som im čo povedať, nič mi nedokázal flagrantný faktor. Preto som nemohla prijať takéto rozhodnutie, bolo by to ako vzdať sa, možno lepšie mať iný postoj, povedať pravdu, spolupracovať, kajať sa, ale ja som sa súdila podľa svojej múdrosti, chcela som sa hrať aj so spravodlivosťou, sudca, ktorý ma odsúdil, bol človek, ktorý mal v živote neblahé skúsenosti, jedna z jeho dcér zomrela na predávkovanie a aj ďalšie zostávajúce deti boli závislé od drog, právnik ma varoval, buď budem hovoriť pravdu, alebo budem mať ťažké podmienky, ale ja som si verila.

ma tak, ako mala, nevedela byť operatívna v legitímnosti povinností, ktoré má ako zástupkyňa zákona plniť, v tom čase som nemal osobného advokáta a nikdy mi ho nedali, musel som si ho najat' až po väzení, po odsúdení, po vynesení rozsudku.

Vedel som, že som na rázcestí, bolo tu svedectvo, nechcel som ho prijať, draho som zaplatil za svoju nespoluprácu a všetko to vyústilo do môjho veľkého odsúdenia, dokonca som uvažoval o samovražde.

Bol to pre mňa smutný deň, zaprisahal som sa, že prežijem všetky nepriaznivé situácie, ktoré ma môžu stretnúť, bol to pre mňa začiatok konca, pred časom som stratil slobodu, vzal som si ťažkú reťaz a podarilo sa mi prežiť.

Práve keď som vyhral, naučil som sa umeniu vedieť sa brániť prostredníctvom seba, všetci ma rešpektovali, vrátane administratívnej moci, ktorá vykonáva funkcie väznice, pretože tými musíte mať do činenia, keď chcete niečo vyhrať, sú to páni diela, inými slovami, sú to páni územia, ktoré ovládajú, myslia si to, majú prikázané robiť to, čo treba, ísť cestou lojality, bez ohľadu na to, ako sa to môže zdať, ako to môže byť a ako sa každý môže, ale je tu podriadenie, ktoré je diskvalifikáciou, keď zastávajú túto pozíciu, myslia si, že môžu byť pánmi situácie, nerezigujú na najjednoduchšiu bytosť, musí žiť, je to prognóza toho, čo príde.

študovali a katastrofy, ktoré spáchali, nie jedna, nie dve, nie štyri, bolo ich niekoľko, veľmi veľa, nazval som ich ukrižovaním tých najnešťastnejších, ale ja som si zdvihol morálku, lebo bola vždy vysoká, všetko sa začalo mojím nástupom, keď som prišiel na I. P. Linhote, bol to ťažký nástup, veľmi ťažký, bol som plný hnevu a vôle zvíťaziť, dokonca som uvažoval o úteku, keby som mal možnosť, podarilo sa mi udržať sa, a to všetko vďaka tomu, že som si dokázal získať rešpekt veteránov, ktorí boli na I. P., a oni boli skutočnými piliermi môjho učebného kláštorného života. P, a oni boli skutočnými piliermi, aby som sa naučil kláštornému životu, bojoval som, bojoval som, uspel som, inak by sa na mňa zabudlo, každý si ma pamätá, každý si ma rád pamätá, bol som charakteristickým obrazom, stal som sa temným a chladným vodcom, ktorý nevedel milovať, a tak som si získal slávu vo vnútri väzenia, boli to chladné činy tých, ktorí museli vedieť žiť a zostať na vrchole zeme, aby zvíťazili. Rýchlo som ukázal vychovávateľom, asistentom, dozorcom a riaditeľovi, aby mi pomohli vyhrať ťažký boj, necítil som žiadnu podporu, len som sa pozeral na okolnosti okamihu a pomoc bola barbarská, stalo sa to, čo sa nemohlo stať, stal som sa diablom v sebe, ale nehľadal som problémy, chcel som len žiť a prežiť, bol to moment .

Isabel bolo meno riaditeľky školy, kde som si ju zdravo a príjemne vážil. Vždy ma sprevádzala, vždy mi pomáhala, ale neskôr sa vo mne rozzúrila, ale vždy som si ju vážil. A to všetko kvôli silnému tlaku, ktorý vyvíjal administratívny systém, ktorého riaditeľ sa volal João G. človek, ktorý prišiel zo zámoria, ušiel, keď sa ho pokúsili zabiť, jeho príbeh je známy, niekoľko viedol administratívu v Linhó, až do môjho preloženia, dobre som ho poznal, bol to dokonca človek, s ktorým sa dalo rozprávať, bol komunikatívny, zaujímal sa o vec, zle si ma vysvetlil, možno kvôli poslancom, bol som v odborných kruhoch dobre hodnotený, všetci si ma vážili ako kamaráta a tento riaditeľ chcel vrchol svojej kariéry, inými slovami, som tu, aby som dominoval, som tu, aby som vyhral, nech to stojí, čo to stojí, budem dobre hodnotený, to bol jeho cieľ, okrem iného mohol povedať aj viac. Jednou z vecí, za ktoré sa najviac zasadzoval, bol obchod s drogami, rád pomáhal drogovu závislým, ale požadoval za to odmenu, pohrával sa so zákonommal vplyvnú moc, keď išlo o posudzovanie žiadostí o predbežné a podmienené prepustenie a prepustenie do otvoreného režimu, nebol to zlý človek, len tí, čo si idú za svojím, nedegenerujú a ja som si vybral ťažkú cestu, cestu, po ktorej nikto nejde rád, ale ja som sa rozhodol ísť po nej, ísť po ceste, ktorá ma urobí šťastným.

Bol som predurčený, keď hovoríte o osude, niekedy máte pravdu, nie ste príliš ďaleko od reality, v detstve som mal veľa snov a boli to sny, ktoré sa zmenili na nočné mory, prechod púšťou som už predvídal, už som videl svoju budúcnosť, ale všetko sa mi to vykreslilo vo sne, sprevádzali ma dokonca čarodejnice, ktoré sa tak volali, odovzdávali mi sny, lebo museli, sila tej ženy bola veľká, pomáhala mi, ale po mojom zatknutí sa prebudila zvedavosť, mal som veľký spor s bratom a chcel som byť lepší ako on, zdravý spor, on chcel byť a je ako ja. Vtedy sme chodievali na lov proti vodným hadom, aby sme sa zamerali, hrali sme biliard, niekedy sme čelili ťažkým súperom, ale vždy sme vyhrali, vedel som, že je dobrý, dnes je poručík v armáde. Otec dokázal najpriamejšiu podporu, akú mi mohol dať, dal mu ju, pomáhal mu s výcvikom, všetko preto, že došlo k odlúčeniu. Sme v polovici môjho nástupu do Linhó, bolo to ťažké, hneď od začiatku ma chceli dozorcovia spoznať do hĺbky, bol to normálny nástup, ak hovoríme o atmosfére, ktorá tam vládla, bola to atmosféra náročnosti, dozorcovia aj väzni chceli vyhrať, bol tam dobrý riaditeľ Manuel, ale bol skorumpovaný, ale nikomu neubližil, len vyhral a robil si svoju prácu a tiež pomáhal, tri roky som bol pod jeho krídlami

bol odvolaný z správcu, ale stal sa predsedom farskej rady, ale nikdy sa nemohol zbaviť toho, čo ho viedlo k odchodu z Linhó, bol to dobrý človek, chcel, aby sa všetkým dарило, a zároveň nikomu neubližoval, bolo treba urobiť nejakú prácu, v krídle B, považovanom za vražedné krídlo, prezývali ho vražedné krídlo, pre všetko, pre infraštruktúru na vrchu, a keď ste prijali návštevu v salóne, padala voda, bol to dôsledok nedostatočnej museli sme mať otvorené dáždňiky, lebo sme žili v takom skorumpovanom prostredí, že riaditeľ prijal návrh na základe peňazi, ktoré mohol zneužiť od generálneho riaditeľstva väzenskej služby, prešlo mu to, návrh bol založený na úprave tréningového ihriska, teda futbalového ihriska, bola to blatistá špina, veľmi ťažká, to bola jeho prezývka, mohli ste ho nazvať aj Štíhly, ale bol dobrý, vedel aj chodiť, vedel manipulovať

systemu, ak by existovala korupcia, mali by sme ju využiť.

V tom čase som bol v polovici 16-ročného trestu, osem rokov som si odsedel za utajovanie, ale nemalo sa to skončiť najlepším spôsobom, pretože boli ľudia, ktorí by boli poškodení, pretože tak to musí byť, je to súčasť systému, systém je takto nastavený, musí mať svoje opodstatnenie, a tak prešiel ďalší rok, bol to už tretí rok, čo som bol v Linhó a nastala skutočná dilema.

korupcie, predaj drog povolil šéf vedenia, všetko manévrovali pomocou väzňa, ktorému dôverovali, vplyvného drogového dílera, ktorý sa živil predajom drog, volal sa Luís Torres, dokonca mal vo väzení syna, bola tam ponuka od firmy SKIP, keď vyrábali a plnili vrecká, platili xis, pozvali ma tam pracovať, neprijal som ju

skutočnosť, že muži, ktorí mali plniť túto úlohu

Schválili platbu za drogy a ponechali si ju.

peniaze boli okamžite prevedené prostredníctvom počítača a vtedy vznikol skutočný problém Manuela T. riaditeľ ; nedalo sa veľa robiť, bolo súdne vyšetrowanie, boli tam účelové prevody, inými slovami, očistíme si imidž, ale nemohli to všetko očistiť, išli na súd, súdne vyšetrowanie malo obžalovaných a širokú škálu výpovedí, ale ja som nevypovedal, ani som nebol predvolaný, aby som vypovedal, ani som nemienil veľa hovoriť, len som chcel chrániť svoj majetok, cítil som, že sa oplatí zaoberať sa prípadom, mohol som z toho niečo získať, ak budem mlčať, netušil som, za to zaplatím vysokú cenu.

Strážmajster Pardal zostal mimo väzenskej služby, náčelník Amorim musel odísť do predčasného dôchodku, Manuelovi T. sa dokonca podarilo stať sa starostom farnosti.

Došlo k zmene vo vedení, João G. bol ďalším menom v správe E.P. Mal som ambície, príliš veľké aj na daný kontext, keď sa začalo pracovať na kridle B na prestavbe podmienok, polovica kridla bola pre prácu zatvorená, ocitol som sa v cele s Carlosom - bol to syn matky univerzitného profesora, robil sekretára riaditeľovi školy, ale bol drogovovo závislý, , bol chronický narkoman. cítil som s ním súcit, pretože som videl, ako neustále prehráva, nedokázal sa vyvíjať, bol rezignovaný na konzum, ale bol inteligentný, bol bystrý človek, ale v obchode s drogami vládli čierni, mal s nimi problémy, dokonca žiadal o ochranu, keď som s ním bol v cele, ale je zvláštne, že sa mi nikto nikdy neozval, ani nepožadoval peniaze či dlhy, ktoré musel zaplatiť, dokonca som ho bránil, ale bol zradený, nechal mi dlh za heroín človeku, ktorý ho už pre dlhy zbil, prijal som to a bol som mu dlžný. Nebál som sa ho, lebo heroín ma zmenil na divokú bytosť, totálne ma ovládol, odvtedy som musel viesť tvrdý život, bol to vrchol mojej zúrivosti, keď som videl niekoho trpieť, lebo mi všetci dali dôvod, mal som niekoľko ručných súbojov, nemohli ma poraziť, vyhral som prípad, všetci potom potrebovali moju podporu, aby mohli fungovať a predávať a mať sa dobre s ľuďmi.

Mal som heroín zadarmo, bol som spokojný, pretože som mal veľkolepé hodnoty, bol som kamarát, bol som priateľ a bránil som vec, ale mal som veľmi silný pocit, že mi nikto nebude odporovať, ani keď budem brat' heroín. Všetci sa ma naučili rešpektovať, boli to kriminálnici, všetci sa poznali v prostredí, v ktorom sme sa nachádzali, rešpektovali ma, sami ma nenávideli, ponúkali mi heroín, aby som išiel študovať, bola to podľa nich jediná možnosť, ako sa zdravo zamestnať a učiť, bolo to pokračovanie cyklu konzumácie, cítil som sa dobre, bol som na to zvyknutý a zbavovalo to chuti jesť a mať sex, bol to ideálny spôsob, ako stráviť čas vo väzení bez toho, aby som sa musel trápiť s problémom sexu a jedla.

V roku 1998 som bol preložený do Vale de Judeos, aby som absolvoval tesársky kurz, ale po desiatich mesiacoch som ho nedokončil a vrátil som sa do Linhó.

Išiel som rovno do trestu, bol to takzvaný režim 111, tvrdý režim, v ktorom sa čaká na vyšetrovanie, ktoré môže viesť k sankciám alebo disciplinárnym dôsledkom, zaplatil som, zaplatil som za to, že som sa domáhal práva, ktoré som mal, a to bolo mať televíziu, rozhlas, ale to všetko mi zobrali a všetci ma poznali podľa mena, ktoré som volal môj dom.

Zuzanu mi dala mama, bolo to úžasné, pretože som mal v cele vždy televíziu. Niekedy som si vymýšľal, bral som ju a zastavoval, požičiaval som si ju, aby som ju mohol používať v dňoch, keď som sa cítil slabší, ale mal som k nej nekonečnú lásku, bol by som ochotný ju zabiť, keby mi ju niekto pokazil, urobil som to niekoľkokrát, necítil som sa dobre.

Vošiel som do 111 a vypočul ma šéf väznice, šéf Amorim, mozambického pôvodu, ale Portugalec, vysoký muž, ale štíhly, nebol to zlý človek, len chcel mať územie pod kontrolou, chcel, aby bolo ticho, tak mi povedal, aby som prestal takto hovoriť, lebo sa rozčúlime, povedal som, že áno, môžem sa rozčúliť, bol som ochotný to urobiť, vtedy som opustil kanceláriu šéfa, teda jeho stôl, pracoval tam dlhé roky, dozorca Baptista, veľa pil, ale bol čestný, nechcel nikomu ublížiť, bol ako šéf, chcel, prekvapil ma tento strážnik, pokúsil sa ma napadnúť, nepodarilo sa mu to, boli tam aj iní strážnici, ktorí tam boli, pri ústredni, a videli ten zmätok, obkľúčili, pokúsili sa ma znova napadnúť, nepodarilo sa im to, to ešte niekoľko minút, ale ich naliehanie bol môj odpor, vtedy sa objavil strážnik vo veku okolo 50 rokov, strážnik Ferro, prehovoril ku mne,

Povedal mi, aby som prestal a že ma nikto nebude biť, ale ja som už uderil strážnika Batistu a náčelníka väznice, náčelníka Amorima, nespôsobil som im veľkú škodu, vedel som, že prehrám, tak mi povedal, že pôjdeš v putách na bezpečnostný pavilón, putá mi nasadil za prítomnosti náčelníka, to on to nariadil, prikázal strážnikovi Ferrovi a ja som išiel na bezpečnostný, náčelník mi povedal, aby som si zložil putá, a prikázal mi ísť do cely, lebo budem v ochranke, kým sa vyšetrovanie neskončí.

Úprimne povedané, získal som si k nemu úctu, bol to muž, bol to šéf, išiel príkladom, pretože inštitúcie, ktoré predstavujú represívne sily, musia byť dobre ovládané všetkými, aby sa všetci cítili dobre. Pre mňa bol najľudskejším šéfom, akého som kedy stretol. Potrestali ma, ako by bolo logické, musel by som zaplatiť za samotný čin, ale získal som si aj ich rešpekt, prestali zasahovať do nášho priameho života, do toho, že musíme prežiť, dokonca vo vnútri väzenia žijeme, nazval som ho nehostinným miestom, bytosť totožná so samotným výrazom, s miestom, kde nič neexistuje, žijeme len preto, aby sme žili, ale musíme veriť, už som počul o vraždách, bolo tam niekoľko *marcações*, to je slangové slovo, ktoré sa používa v živote zločinu, inými slovami znamená vraždu, takže som sa už dopustil niekoľkých situácií, ktoré mohli dopadnúť zle vo väzenskom prostredí, sprevádzané

s Hugom Rastom, Rasta je jeho prezývka, do väzenia išiel, keď mal 16 rokov, žil v maďarskej štvrti, stretol som ho v čase, keď si odpykával trest v bezpečnostnom pavilóne, videl som mladého muža, ktorý bol už niekoľko rokov z Linhó, a nadviazal som s ním kontakt

Dal mi cigaretu, ale prestal som sa s ním stretávať, lebo sme boli zavretí toľko hodín, bola to známosť, bola to chvíľa, lebo som ho tam videl, bol tam, v krídle B, v krídle považovanom za vražedné, on bol v krídle A, pokojnom krídle, boli v ňom umiestnení väzni, ktorí pracovali a chceli mať vo väzení pokoj, ale boli tam konzumenti, boli tam drogoví dileri a bol tam jeden, ktorý dodnes vo väzení, volá sa Delfim, o chvíľu vysvetlím príbeh, prišiel za mnou, rýchlo som ho videl, keď ho prvýkrát stretol, bol mazaný, Bol to dobrý chavalo, ale mal aj divoké detstvo, kvôli ceste, ktorou sa vydali jeho rodičia, späť na Kapverdy, hľadali lepší život, kvôli historickým väzbám, ktoré existujú v poznaní a vnímaní ako takí, mali ťažkosti, ktoré , nevedli život, ktorý bol veľmi ľahký, museli žiť v maďarskej štvrti, štvrti s ľuďmi väčšinou z Kapverd, výstavba domov nebola veľmi dobrá, ale ponúkali minimálne podmienky, nemuseli spať na ulici, mali strechu, bez ohľadu na to, aké to bolo mizerné

to znamená, že mali vzdelanie, ich domy boli čisté a upratané ako u tých, ktorí mali skutočné vzdelanie, ale bola sociálna nerovnosť, museli veľa pracovať a títo ľudia boli dobrí, radi rozmaznávali svoje deti, ale nemali na ne čas, museli pracovať, aby mali poctivý život, život v blahobyte. Je to správne a niekedy tá vzdialenosť môže spôsobiť šok, deti začnú dospievať, trávajú veľa času mimo rodičov, legitímna plná moc, keď chceš dospieť, byť nezávislý, byť sebestačný, hľadať to, čo bolo dobré, ale spadlo to do drog, bol to kontakt ako ten, ktorý som mal, keď som bol vo výkone trestu, ale ktorý som potom , Keďže som stratil očný kontakt a keďže som nemal čas na priamejší kontakt, nepamätal som si ho, ale prišiel za mnou, bol som na oddelení B a veľa som športoval a on prešiel okolo mňa a povedal, či si nechcem zahrať karty, typickú kapverdskú hru bisca, a tam som sa s ním spriatelil, ale trvalo to oveľa , trvá to dodnes, ale v tom čase užíval aj heroín, a vtedy som si spomenul, že som ho videl v intendante, tam prebiehali temné obchody, čierny trh, kde je všetko v poriadku, pokiaľ nikto nikomu neublíži, bolo to v zlom čase, keď som si na prvý pohľad uvedomil, že ten chlapec je bystrý, má dušu, jeho vzhľad mal rasta

veľký, divoký, ale upravený, taký bol môj obraz, keď som ho prvýkrát uvidel, a uvedomil som si, že je to chlapec, ktorý je v očiach spoločnosti vnímaný ako taký, vyvrheľ, človek, ktorý žije na okraji spoločnosti, ale všetci máme radi, keď máme blaho, aby sme sa mohli chrániť, aby sme sa mohli starať o svoje blaho, Ale vieme aj to, že dobro ide ruka v ruku so zlom a činy, ktoré z toho vyplývajú, sťažujú život, bol preložený z oddelenia A na oddelenie B, bol v cele vedľa mojej, bol v cele s Tiquinhom, ďalším Kapverdčanom, bravo bol v cele tiež nejaký čas, po stretnutí s ním som vedel, že je v cele už , budú mať rôzne príbehy, Tiquinhov príbeh vám poviem neskôr, v to isté ráno po noci, keď ho premiestnili, sa Tiquinho vrátil na oddelenie A, dohodol sa s vedením, spolupracoval tak, že dal druhému do hlavy býka, to je ďalší výraz používaný aj v slangu, ktorý znamená nechať druhého visieť, aby sa mohol zachrániť, nevyzeral zle, bol v strede a dobre sme spolu vychádzali, ale Hugo zostal v oddelení B, v tú noc sme sa rozprávali cez okno, mohli sme sa tak kontaktovať, boli sme si veľmi blízki, a počul som v cele veľký hluk, upútalo to moju pozornosť, vo vnútri väznice musíme mať vnímanie toho, čo sa deje.

nebezpečenstvo je to, čo nás robí živými a pomáha nám víťaziť, prináša nám dušu vôle byť, dušu, ktorú by sme všetci radi stelesňovali, silnú dušu plnú odvahy obratnosti a dôvtipu.

V ten večer pred nasledujúcim ránom sme sa rozprávali keď som počul hluk, spýtal som sa:

- Kto je tam?

Povedal mi, že som počul hluk:

- Som Hugo a Tiquinho.

Bol to ich spôsob, ako ho sankcionovať za priestupok, ktorý spáchali v ten istý deň, keď ich premiestnili na oddelenie B, bola to rutina, vtedy mi povedal, že keď otvoria dvere, v tomto prípade celý, pod' so mnou na oddelenie A, ale povedal mi, aby som mlčal, ale ja som si myslel, že to je Hugo, on bol hviezda, on bol mužom súčasnosti, bol závislý od heroínu, vyžadoval, aby mu dileri dodávali drogy bez peňazí, bola to povinnosť, vyžadoval to, vzdorovitý chlapec v obrovskom štýle, vtedy sa stala tá lúpež, nechal som otvorené dvere, nešiel som von, ale vedel som, že on to urobí, vedel som, že má v krídle A nejakú horúčku, slangové slovo tiež horúčka, ktoré sa dá chápať ako v žargóne zločinu bežná udalosť tých, čo sa pohybujú po uliciach.

zmoknete v daždi.

Potom som vyšiel z cely, robil som si normálne veci, raňajkoval som, potom som išiel na vlak, do školy, na vyučovanie, v to ráno pri raňajkách som bol prekvapený, že som ich nevidel, lebo to bola moja rutina, tiež som ich hľadal, bol som závislý, ale ešte som nebol úplne závislý, ale už som mal za sebou niekoľko lúpeží a už som vylákal nejaké peniaze, Počas dopoludnia mi to prišli povedať, chlapci, ktorí boli tiež konzumenti, sa volali pirane, hľadali život čestnejším spôsobom, ale vždy klamali, pretože ich kiedla aj závislosť, Hugo išiel do bezpečnostného pavilónu s Tiquinhom, ale prišiel ďalší, Zé bol, Angolčan, žil v Chelase, nikdy som z neho nemal dobrý pocit, lebo som mu dal teplákové nohavice z Emílievej štvrte a on chcel Emília okradnúť, vedel, že nohavice sú moje, niekoľkokrát si ma doberal, ale nikdy ma to nezaujímal, nikdy som si ich nevšímal, hnusne sa pohádali, Emílio z Bairro Alto vyrastal tam v Bairro Alto, bol drzý, boli sme z rovnakej výchovy a on chcel brániť to, čo bolo moje, chcel brániť česť, že je zo susedstva, že je s ním spojený z detstva, nasledovalo niekoľko ďalších, Profeta, tiež zo susedstva, a vtedy sa strhla hnusná bitka: Zé bol robustný a vážil okolo 90 kg., Emílio

bol suchý, typický africký chlapec, keďže bol chudši, bránil svoju česť, čelil situácii, Zé bol ho chcel poslať dole z tretieho poschodia, tam sa odohrala hádka, nebolo to ľahké, ale vedel, že má v sebe dôvtip, aby prežil a musel prežiť problém. Keď si Zé bol vyzliekol tepláky a držal ich v ruke, pohádali sa; vedel som, že Emilio vyhrá, ale nikdy som si nemyslel, že sa to skončí takto, Zé bola ho chcel poslať z tretieho poschodia, chytil ho za nohy, Emilio urobil to, čo sa naučil, v krajnom prípade som to ja, kto sa musí zachrániť, chytil ho za krk a donútil ho zlomiť, inými slovami v okamihu, keď ho chytil za krk, nepustil, pred ním bolo zábradlie alebo pri vchode do cely, to je jedno, a to neposkytovalo veľa bezpečia, v tomto prípade sa to stalo nepredvídateľným, od prvej chvíle som si myslel, že spadnú, inými slovami, predvídal som akciu, Ale potom som si pomyslel, a to som mal ešte pár sekúnd po tom, čo som to videl a predvídal, a myslel som si, že sa to nestane, ale stalo sa, Emilio chytil za krk a nepustil sa, a so silou, akú Zé bol ukázal, spojil dve monumentálne sily, neutiecť, keď máš pravdu, to bola vždy naša výchova, spadli z tretieho poschodia, dokonca som si myslel, že škody budú väčšie, dokonca som si myslel, že jeden z nich môže v tej situácii zomrieť, ale našťastie sa zachránili, sila rozumu vždy zvíťazí, myslím, že taký je život, teraz som trochu odbočil od témy, k

vedieť vysvetliť celú cestu, ktorú sme prešli, v tomto kontexte, v ktorom sa stále stretávame s ľuďmi, udržiavame kontakty, pretože práve oni nám pomáhajú rozprávať a diskutovať o situáciách, je to všetko pekné, ak sa to tak vidí a robí, možno máme aj život spojený s drogovou závislosťou, ale cítime sa dobre, pretože sme závislí od drog, ale sme ľudia, ktorí diskutujú o témach, o rôznych témach, veľa čítame, aby sme mohli o veciach diskutovať, vždy bolo našou silnou stránkou čítať, ale ako som už povedal, chcel som len demonštrovať, prečo hovorím, že som nikdy nemal dobrý pocit zo Zé boly, Zé boly si zlomil ruku, Emílio nič neutrpel, nič sa mu nestalo, ale v ten deň išiel do nemocnice, pre istotu. Zé bola strávil vo väzenskej nemocnici asi tri týždne, do ruky mu dali platinu, to bol najväčší problém, ktorý mal, úprimne som sa tešil, že sa z toho dostal, odpustil som mu ten čin, ale viem, že na mňa mal vždy zlosť, ale to je všetkopochopil som situáciu, nechal som ho ísť.

Bolo to v to ráno, možno okolo jedenástej, keď Zébola tiež išiel do bezpečnostného pavilónu, vedel som, že Hugo je s ním, videl som ho, boli v bezpečnostnom pavilóne.

a vo väzení prijali najtvrdšiu sankciu, ktorá sa volá "manko", je to izolácia, v cele nesmiete mať nič okrem základných vecí, máte uterák, máte prestieradlo, máte knihu na čítanie, nemôžete mať v cele zapalovače a ste zavretý 23 hodín denne, vždy je ťažké to prekonať ale nakoniec si na tieto sankcie zvyknete, pretože ste to už zažili, boli ste v treste, v takejto situácii, ale nepáčilo sa vám takto žiť, vedeli ste, že kto chodí v daždi, zmokne.

Všetka škoda, ktorá sa stala jemu a tým, ktorí si odpykali trest, a tým by sa veci skončili, ale nie, Hugo počas lúpeže dvakrát bodol Delfima do brucha, zle s ňou zaobchádzali, aby ho obrali o málo, o pár gramov heroínu a asi 30 escudos, to by bolo asi 10 gramov, muž, ktorý by zaplatil za svoju prezývku Delfim, o patinhas, patinhas, pretože bol vo väzení za prepádnutie vlaku, zabili ho, vtedy sa o tom veľa hovorilo a bolo to známe, špičková lúpež, pretože išlo o veľa peňazí, bola to prehnane vysoká suma, v tom čase to boli vlaky, prevážali peniaze z bánk medzi Sintrou a Lisabonom. Lúpež sa odohrala tesne pred železničnou stanicou Sintra-Lisabon a bol tam mŕtvy muž, ale nikdy sa nepodarilo dokázať, že to bol on, kto spáchal vraždu, nikdy

Podarilo sa im dokázať, že skutočným strojcom vraždy bol on, ale odsúdili ho a počas jeho pobytu vo väzení doň niekoľkokrát vtrhli, aby získali drogy, nikomu ich nedal, predal ich, drogy si nechal sám, v cele našli trezory, mohli sa tam dostať len bičom, ale to je zatiaľ všetko.

Mal Patinhas, ktorú mu dali preto, lebo nikomu nedôveroval, nikomu nič nedaroval, vedel, že jedna ruka môže umývať druhú, inými vedel dať zarobiť, vedel pomôcť, keď ho ľudia požiadali o pomoc, a Hugo bol rebelantský chlapec, bol namyslený. Po týchto udalostiach nasledoval sled, Delfima preložili do Coimbry, Tiquinha do Židovského údolia a medzitým aj mňa, presnejšie sme boli v roku 1998; bolo to v roku 1998, jún, 27. júna, už som sa rozišiel s Hugom, bol v inej cele, boli tam faktory, k tomu viedli, ostatní súdruhovia, ho hľadali, boli samé pirane, pretože každý deň ukradli okolo 30 až 40 gramov, aby ich vyfajčili a skonzumovali, priťahovali davy, pretože sa vždy orientovali, nazýva sa to sekvencia drogovej závislosti a bolo to v , keď opustil manko, rozhodli sme sa, že zostaneme v jednej cele, ale tieto pirane o tom vždy hovorili.

Vzal som im manévrovací priestor, pretože vedeli, že som skutočná pirania, priťahoval som priateľov, pretože som vedel, ako s nimi vychádzať.

Vedel som, ako sa vyrovnat' s kontextom situácie, a to títo ľudia, ktorí so mnou žili v okolnostiach danej chvíle, robili, hovorili o mne zlé veci, hovorili o mne zle, všetko s úmyslom, aby mohli využiť to, čo dieťa dostalo, chceli pozornosť pre seba a chceli mať pozornosť pre seba, aby sa oni mohli mať dobre, Mne to nevadilo, vedel som, že život je taký, každý sa chce mať dobre a byť vďačný za to, čo dostane pre svoj vlastný prospech, ale oni boli tí, ktorých som vždy potreboval, aj oni potrebovali mňa, Stali sme sa jednotnou silou, inými slovami, ak by chceli lúpež, mali by našu pomoc, ale by za ňu aj zaplatiť, a vtedy ma preložili na kurz do Vale de Judeos, bol som už dva alebo tri mesiace na kurze, keď Huga Rastu preložili do Vale de Judeos, Keď prišiel, privítal som ho ako brata, pretože ma s ním už spájalo priateľstvo. Vo Vale de Judeus sú štyri oddelenia, oddelenia A, B, C a D, ja som bol v D, bol som na oddelení s Delfim, ktorý už bol preložený z Coimbry do Vale de Judeus, a vtedy som Hugovi povedal, či chce zostať.

v mojej cele, chcel, ale bol tu iný problém, ktorého sa bál, pretože sa už pokúsil zabiť Delfima v Linhó, ako aj dvakrát ho bodnúť, chcel sem poslať muža z tretieho poschodia a jeho bratranec Bento mu v tom zabránil, ale nechcel zostať so mnou v mojej cele, nie preto, že by nechcel, ale bál sa Delfimovej pomsty, Už vo väzení robil rôzne veci, mal rešpekt, bol to človek, ktorý sa ľahko pomstil a bol taký známy, ale ja som mu povedal, nech na to zabudne, ten človek ti nepomstí, nikto sa ti nepomstí, mal som s Delfimom dobrý vzťah, niekoľkokrát som mu povedal, že sa mi nepáči, čo mu urobili, a on mi povedal, že už zabudol.

Robil som si diplom a tieto prestupy pochádzali zo zásahu, ktorý sa stal v Linhó. Hugo Rasta a Cadete boli obvinení v prípade vraždy, ktorá sa odohrala v Linhó. Boli sme dosť mladí a pochádzali sme z Linhó, mohol by som spomenúť všetky ich mená, ale nebudem spomínať len niektoré, Tiquinho, Jonhson, skutočný futbalista, reprezentoval všetky tímy vo väzniciach, kde bol alebo bol, Toni Gaivota, toho preložili, pretože v Linhó vykonal aj niekoľko lúpežných prepadnutí drogových dilerov, bol tam aj Zé Tó, s týmto som veľa žil, ešte nebol vo väzení, žil som s ním pod jednou strechou, s niekoľkými kamarátmi.

Ja som mal svoje, on svoje.

Ale zvedavosť tohto príbehu bola pre mňa opačná, stretával som sa s dievčaťom, ktoré užívalo konské drogy a tiež sa venovalo prostitúcii, vlastne obe boli prostitútky, nemal som život závislý od ženy, ale mal som ju rád až do takej miery, že som s ňou žil. V tom čase som užíval len kokain, nemal som príliš rád, keď užívala heroín a kokain, ale udržiaval som vzťah, mal som ju rád a Zé Tó a Ana boli tiež drogovovo závislé a zaujímavé na tomto príbehu je, že som Zé Tó vždy hovoril, aby sa vzdala koňa, vždy som hovoril, že nebudem užívať heroín, neskôr som sa stal závislým vo väzení a v tom čase som bol v Židovskom údolí, Rasta a Tiquinho tam boli, boli to dobré časy, na trhu bolo veľa materiálu, inými slovami, bolo tam veľa drog a Vale de judeus je rešpektované väzenie, ktorým prešlo veľa mužov odsúdených na najvyššie tresty a vždy malo povest' nebezpečného väzenia, vždy tam boli vraždy, takže to bolo väzenie s ťažkou povest'ou.

Keďže na trhu veľa materiálu, všetci chceli predávať, aby mali viac materiálu, a tak sa začal spor medzi Delfim a Pinocchiom, ktorý bol vo väzení za medzinárodné obchodovanie s drogami,

bol vodcom, a keďže tento muž už mal záznam vo väzniciach od severu po juh Portugalska, vtedy sa opäť začalo to, čo som nechcel vidieť ani vedieť. Pinocchio zaplatil Hugovi veľké množstvo drog, aby Delfima zmlátil, a ten sa doňho pustil a brutálne ho napadol v šatni, všetko zo žiarlivosti; Delfim predával väčšie balíčky a ich boli slabšie, preto mu Pinocchio zaplatil, aby Delfima zmlátil.

Nebola to veľmi príjemná udalosť, ale prišiel čas, keďže som už mal interný záznam a odpykal som si niekoľko trestov, začal som problémy, začal ma prenasledovať chlapík menom Marcao, bol vo väzení za vraždu svojho brata, A keďže som potreboval fajčiť každý deň, začal som robiť zbierky a práve pri jednej z týchto zbierok sa objavil ten Marcão, nechcel mi dovoliť vziať peniaze, myslel si, že má na to právo, keďže tam bol viac rokov ako ja, nastražil to na mňa, inými slovami, chcel mi zabrániť, aby som si nevzal peniaze zo zbierky, keďže aj on mal peniaze na zbierku. Mali sme výmenu slov, v ktorej ukázal svoju fyzickú silu, ale nič sa nestalo a ja som odišiel so svojimi peniazmi, ale to bol začiatok získania nepriateľa, dokonca som hral futbalový zápas, v ktorom išlo o objem tabaku pre tím, ktorý vyhral, on hral za súperov tím a ja som sa s ním stretol.

Išiel som hrať so skupinou, ktorá prišla z Linhó, tú moju tvorili Toni Gaivota, Jorge, Zé Tó a Luís a boli sme športovci a vedeli sme hrať, chceli sme vyhrať, aj keby sme mali súpera podceňiť, a to sa stalo, prehrali sme, prehrali sme zápas, pretože som bol vedúci stávky, zaviazal som svoju televíziu v chamtivosti vyhrať zväzok, zaviazal som ju Ramonovi, nechcel som prehrať, povedal som, že , všetci sa na mňa naštváli a žiadali objem tabaku, ale mlčali, vtedy Marcao stále hovoril, že chce objem, a ja som to prijal, lebo som nemal pravdu, bola to dohoda o hre, bol to športovec, vždy bojoval z rozumu a problémom, keď musel. Pokračoval som ďalej, ale ten chlapec sa ma stále snažil vyprovokovať; jedného dňa som sa chystal ísť na stolársky kurz, preto som tam išiel, do údolia Židov, v ten deň sa stalo nevyhnutné, dozorca mi išiel otvoriť celu, málokedy som zostával v cele, ale v ten deň som bol frustrovaný, nemal som dosť drog, chystal som sa ísť dole schodmi na kurz a objavil sa Marcao, vrazil do mňa, lebo bol frustrovaný, a keďže už bol voči mne provokatívny materiál, neváhal som, dal som mu ranu a on zareagoval, ale nič neurobil.

mal šancu, už ho mal naštudovaného, bol to bojovník, ale zúfalo provokoval, čo sa stalo, bolo to senzačné, slovami, nevykonal som žiadny trest, pretože v ten deň tam bol vedúci oddelenia, Eduardo, tak sa volal, muž vysoký asi dva metre, fyzicky silný, bol to čestný človek, bol to čestný človek a nechal to tak.

Pokračovala som v jazde, stále som si dávala pozor na akékoľvek jeho návrhy pretože som si bola vedomá, že si vzal čas na to, aby ma vyprovokoval, a tak som si dávala pozor, čo máme všetci inštinkt, zdravý rozum nazval ženy šiestym zmyslom, ale majú ho aj muži. Šiesty zmysel je nepredvídateľný, je to vedieť sa hrať a vedieť byť a rešpektovať, nič sa potom nestalo, pokúšala som sa potom provokovať, ale nepodarilo sa mi to, lebo moje jadro bolo silné, zabezpečil ho Hugo Rasta, jeden z najváženejších mužov v čase, keď som žila v kláštore, len som ho nepovažovala za prvého, lebo prvý som bola ja; všetko, čo sa naučil, odvahu, ktorú preukázal, ja som už mal odvahu a už som prešiel, vstrebal som, vstrebal som odvahu, že som tam mal bojovníka, verného človeka, básnika, človeka, ktorý mal rád poéziu, ale aj v tom som bol lepší ako on. Rád som ho počúval, napísal som niekoľko veršov, jeden z nich som mu venoval,

Bol som najlepší, bol som charizmatickou postavou doby, keď som utekal, bol som ľstivý, silný, nespútaný, dokázal som sa pomstiť v strede, kde som žil s ostatnými väzňami, mnohých som chytil, ale boli to všetko mierumilovní ľudia, ľudia, ktorí pracovali, ale nie ja. Keď som prestal pracovať a získal som titul, stal som sa tým, čím som sa nechcel stať, levom temnoty, vrátil som sa do Linhó, vtedy sa všetko obrátilo v môj prospech, pretože som sa vrátil do domu, kde som už bol a dominoval, to bolo potvrdenie môjho bytiaznovuzrodenie dominancie, ktorú som už v tom dome mal, pretože som si udržal rešpekt, bolo to ťažké, tak som sa rozhodol hľadať ľahšie spôsoby prežitia ako tie ťažké, ktoré som už našiel.

Je to centrálna lisabonská väznica, sú v nej umiestnení všelijakí hajzli, ktorí v živote existujú, niektorí sa dali na zločin náhodou, iní sa dali na zločin zo svedomia, vždy tam bol ten dobrý faktor, nebál som sa ničoho viac ako seba, pretože som už urobil všetko, z toho, že som bol ten dobrý, priateľ, ochranca, zmierovateľ, ten, ktorý chápal všetky situácie, ktoré boli trpké, ktoré mi povedali tí, čo sa mi odvdáčili, pretože som cítil veľký súcit, prevzal som zmysel pre jednotu a nechcel som vstúpiť do rozčarovania. Pokračoval som v ceste za podmieneným prepustením, ale čakala ma ešte dlhá cesta.

Rozhodol som sa, že nebudem robiť nič, čo by mi uškodilo, ale budem pracovať na tom, aby som získal slobodu. Všetko sa skomplikovalo, pretože som stál proti dobre štruktúrovanému manažmentu, ale s týmto manažmentom som mohol všetko vyhrať. Vtedy som neprijal, že motív tohto manažmentu bol taký tvrdý, že to bol autoritatívny režim, pretože som nebol pripravený prijať tento režim, chcel som sa čo najrýchlejšie dostať z väzenia, ale to sa stalo ešte ťažším, ale to nechám na neskorších čitateľov, aby pochopili celú cestu, ktorú sa mi nikdy neunaví opakovať, čo bolo ťažké, pretože to bolo v čase prechodu Manuela T.; riaditeľa, ktorého som stretol; riaditeľa, s ktorým som sa stretol, nahradil João G., muž, ktorý prišiel z Macaa, bývalý inšpektor súdnictva, muž, ktorý už zažil útok mafie, ktorá sa usadila v Macau, prezývanej 24 Kilates, bolo tam zabitých niekoľko strážcov, pri výkone funkcie, pretože patrila portugalskej správe, preto poslali verejné posily, aby slúžili národu.

Pretrpel útok, ušiel, ale jeho ochranku zabili, išiel hore, dostal sa do správy Linhóa, čestného muža, keď ma uvidel, páčil som sa mu, poslal mi odkaz, že má vo mňa dôveru, ale mne to bolo jedno, lebo som si uvedomil premenu bytia, považoval som sa za kráľa

Škorpión, ten s jedom v krvi, som ho nezavolať, a pretože som ho nezavolať, prehral som.

Začalo to minimálnym trestom v ubytovacej cele, bol to trest, nebol krutý, v spoločenskom rytme väznice sa považoval za úplne normálny trest, ale pre mňa sa stal nočnou morou, takýto trest som neprijal. Dozorca João G. prišiel do mojej cely, aby sa so mnou porozprával, aby mi pomohol, túto pomoc som neprijal, bol som podozrievavý voči presvedčeniu, pretože mal pravdu, požadoval za to priamu spoluprácu vo všetkom, čo chcel vedieť, nebol som ochotný to urobiť, pretože mi nikdy neprislúchalo spolupracovať v týchto službách, ale bol to dôkaz toho, aký je to dobrý človek. Z tohto trestu prišlo to najhoršie, vzal som si dva psychotropné lieky, pri mojom okne boli: poľovník, Chibanga a Piranha, bol to poľovník, ktorý mi dal dva psychotropné lieky, okolo prešiel vyšší, bol to človek, ktorý ma priviedol do cely trestu, volal sa Sampaio. Keďže na mňa ešte stále pôsobili psychotropné látky, rozzúrilo ma, keď som videl, že Sampaio prechádza pred mojou celou, rozbil som celú celu, podpálil matrac, dostal som sa von, keď mi išli dozorcovia na pomoc, utiekol som, vyšiel som na dvor, vzal som palicu a dva kamene a pravú ruku som si dal napísať pomsta, krutá túžba. V ten deň som bol pripravený zabiť dozorcov alebo kohokoľvek iného, kto by prišiel okolo.

Ale oni boli ako vždy šikovní, prišli sa so mnou porozprávať, nemali iné východisko, lebo vedeli, že som rozzúrený a majú celé krídlo, ktoré ma bude brániť, ak to vyhlásim, ale ja som nezostal, lebo som nevedel bojovať bez toho, aby som mal pravdu, po niekoľkých hodinách som prijal vykúpenie, teda obdobie, v ktorom sme ukončili vyjednávanie, a aby som toho veľa neurobil, prijal som, že mi dajú 20 dní v disciplinárnej cele, teda kulhá, lebo vtedy som stretol Alfréda M., PSP, bývalého grázla, darebáka a parobka, využil svoj stav, aby mohol pracovať ako taký, aby mohol začať pracovať v mafii, bol to tvrdý človek, lebo už bol šampiónom v boxe v stredne ťažkej váhe, dobre som ho poznal, a práve vtedy, keď som padol do disciplinárnej cely, som mal epizódu, ktorú som nechcel a ktorá ho mohla pripraviť o , lebo už mal za sebou minulosť s černochochmi, ktorí si išli odpykávať disciplinárne tresty, Bolo to ťažké obdobie, už som vedel, o čo ide, a už som nahlas povedal, že si od neho nenechám takú bitku dať, lebo vedenie bolo podozrivé, mafia bola nastražená, všetci černosi, ktorí padli do trestu a dopustili sa alebo dostali nejaký trest za nerešpektovanie strážcov alebo služieb, zamestnancov alebo vedenia, by zaplatili prostredníctvom Alfréda M., bol bývalý policajt, bývalý policajt, poznal mnohých z nich a ja som ho už ako takého poznal, ale keď nahlas vyhlásil

Vedel som, že Alfredo M. za mnou príde, ale vtedy som urobil chybu. Pokúsili sa ma zabiť, keď som sa išiel osprchovať do šatne, nepodarilo sa im, boli tam s ním dvaja ďalší policajti v ochranke, ktorí ma nedokázali zastaviť. Vtedy som im ukázal, že chcem mať svoj dôvod na život; bolo mi to vštepené ako vec bairrista, pretože som už žil v susedstve.

Skôr som prišiel o otca, skôr som sa stal dospelým, a to malo vplyv na život, ktorý som neskôr viedol, pretože je to skúsenosť a transcendencia budúcnosti, na ňu dopadá spôsob života výchovy, a keď je krutý, sme nútení mať krutejšiu výchovu, skoro prináša to, čo asi nikto nechce.

Vtedy prešla fáza Marcao, vtedy som začal chcieť viac rozumu, muselo dôjsť k rozhodnutiu na úrovni kamarátov a manažérov, ale vedel som, že dozor, ktorý strážcovia a manažéri, sa mi postaví do cesty, podarilo sa mi získať a postaviť do cesty inú bytosť, ktorá však nebola ničím iným ako bytosťou ako ja, niekedy je to otázka možnosti, hľadal som, hľadám a budem hľadať, aby som mal dušu lusitana, som potomkom portugalského plemena divokého plemena,

Je zrejmé, že dedičnosť existuje. Niekedy si kladieme tieto otázky: prečo existujeme, kto sme, kde žijeme? Sú to otázky, ktoré vás nútia pochybovať o tom, či budete žiť, ale vieme, že musíme zvíťaziť, všetko bolo naprogramované tak, aby to tak bolo, pokračoval som na svojej ceste vo väzení, neskôr, po Marcaovom boji, sa objavila skupina, ktorá tvorila dozornú službu nazývanú väzenská stráž, chytal som dobrých chlapcov, chytal som všetko, ale úprimne povedané, aj oni chceli len žiť, nikdy mi nechceli ublížiť a ja som to chcel ignorovať, vidíte, včas som sa nenaučil, že nie vždy sa dá vyhrať, bol som na nehostinnom mieste, na mieste, kde život nemal žiadnu cenu, nemal som záujem vážiť si skutočný zmysel človeka inak ako slúžiť.

Slúžil som, slúžil som všetkému, čomu som mal slúžiť, bol som poslušný, vedel som, že v politickej moci, v spoločenskej moci, v represívnej moci je vždy jedna vec, musíš vedieť odpúšťať. Mohol som byť hrdina, ktorého uznávali, vrátil som sa do židovskej doliny, kým ma nevyhodili z kurzu, vrátil som sa do doliny, našiel som to isté vedenie v Linhote, lebo oni boli to, čo som nechcel nájsť, búril som sa proti všetkému a všetkým za všetko, čo som prežil, sa to robilo, žil som so všetkým musieť urobiť, aby som to všetko prežil
čo by mohol čeliť, pretože nepriatelia boli mocní

Boli to stroje, ktoré všetko pohltili, volali ich pirane, inými slovami, museli všetko prežiť, bola tu diplomatická časť, nadväzovanie vzťahov, inými slovami, máme vychovávateľa, máme asistenta, psychológa, lekára a právnika, čo je to platné, keď si vlastne nemáme čo povedať. Mal som lásky, platonické lásky, ktoré sa dostávajú do cesty bytia, v tomto prípade muža, už som mal všetky radosti života, miloval som ženu, ktorá stále zostáva v mojom duchu v mojej duši v mojom živote, bola to intenzívna vášeň, jeden z najtrvácnejších vzťahov, ktoré môžu existovať, ktoré sa predlžujú. Láska, zábava, milovanie bytosti je potreba milovať bytosť vo vašej rozkoši, aby ste prežili.

Príbeh siaha priamo k poslednej okolnosti bytia, všetci ma už poznali, chceli ma podrobiť skúške, čelil som všetkému, čomu som musel čeliť, od najhorších nočných mór, ktoré sa učíme pred spaním, sú to príbehy, ktoré rozprávajú otec a matka, aby sme mohli žiť v harmónii a blahobyte, aby blahobyť mohol prevládať a aby sme mohli zachovať dary dedičnosti od počiatkov bytia, všetko, aj keď je pohltené veľkosťou, rozloha je obrovská, ak hovoríme o spojení, rovnoprávnosti

byť. Všetkým nám bolo zverené poslanie, pretrváva, bude ďalej rásť, budem sa naďalej starať o to, aby rástlo, s elánom, presnosťou v momentoch konania, na to budem musieť mať presnosť. Je to s odpustením, pokračoval som v živote, ako som musel, a chytil som čestných, pravdivých ľudí, bolo to všetko skvelé, chytil som ľudí schopných všetkého, boli odhodlaní na všetko, lebo som mal zmysel žiť ako oni, ale oni chceli byť múdrejší, ja som ich vo všetkom prekonal, vedel som spojiť ich chytrosť s mojou múdrosťou, boli mazaní, ale vždy chceli byť viac ja, ale ja som spojil ich chytrosť, vedel som sa hrať, hral som sa aj s ich vedomosťami s mojimi. Žil som ďalej v ústraní, v kláštore, bolo to ťažké obdobie, bez ohľadu na to, koľko krásy som videl, bez ohľadu na to, koľko súcitu som musel mať, vedel som, že existuje len jedno . Nikdy som nechcel nikomu ublížiť, len som si želal, aby ma nechali žiť, a tak som sa vydal do boja, ktorý bol neustály, pretože všetci boli silní, všetci boli bytosti, ale to ma nezaujímalo, ani som nemal nič spoločné so zvyškom príbehu, ktorý bude . Bol som tvrdý na svojich kamarátov, na všetkých, nikoho som si nevyberal, len som chcel zachovať hierarchiu väzenia a to som aj robil, všetci ma poslúchali, ak som chcel, ale nechal som ich aj žiť, bol to môj spôsob, drogy pre mňa fajčiť a oni mohli dobre chodiť, boli aj takí, čo mi volali, aby som prestal, lebo cesta bola ťažká, ťažká cesta

Nebolo inej voľby, nebolo úniku, bolo to víťazstvo alebo smrť.

Napriek tomu všetkému sa mi podarilo nájsť ťažkú cestu, vedel som, že sa môžem dostať von v polovici trestu, vedel som, že sa môžem dostať von aj na konci trestu, všetko som obrátil, inými slovami, nemal som obavy, lebo som bol v pohode, mal som väznicu pod svojim velením, boli tam všetci moji kamaráti, vtedy ma ešte viac rozzúrila pocit bytia, vedel som, že mám spojencov. Išiel som cestou zla, tak ma interpretovali, myslel som si, že som lev, ale bol som závislý od heroínu, ťažká vec, konzumovať. Išiel som do boja, do boja, ktorý nemá obdoby, čelil som sudcom a vychovávateľom a asistentom, šéfovi stráže, párkrát som z nich mal úžitok, ale nie veľa, ale nestačili na to, aby som povedal, že som v poriadku, pretože pokračovanie mi prinieslo problém, najväčší problém zo všetkých, ktorý je, som alebo nie som, chcem alebo nechcem, inými slovami, všetko, o čo môžeme usilovať, bolo pokračovaním všetkého, čo som sa naučil, lepšie povedané, zažil som situáciu po rozchode otca a matky. Otec bol v armáde, mama vtedy nepracovala, potom prišla pracovať ako upratovačka do firmy Curry and Cabral, pracuje tam dodnes. Mamu som mal rád, s otcom som sa nenaučil žiť, inými slovami, žil som, ale zostal som

Vždy som mal pochybnosti, pretože nemal dobrý charakter, inými slovami, jeho povaha bola nestála, bol to vojenský muž, ktorý mal prácu v portugalskom štáte, a ja som chcel viac, inými slovami, viac, než čo vybudoval. Dedičnosť sa však vytvárala, alebo skôr sme si zvykli byť malí, vždy berieme do úvahy, kto nám dáva, to bude to, čo povedali všetci filozofi, priblíženie sa k príkladu rodičov, pretože príklad, ktorý nám je daný, keď sa narodíme, je ten príklad, ktorý máme nasledovať toho, kto nás uvádza do sveta, v tomto prípade to bude globálny prípad, tam je otec a matka, to bola práca, ktorá bola záverom môjho dospievania. Stal som sa tým, čím som, pokornou, mierumilovnou bytosťou, ktorá vie, ako žiť, považujú ma za typ, za toho, čo chodí a musí sa živiť, stal som sa skutočnou beštou, už nikdy som nečelil väzeniu rovnako, stal som sa dokonalým zabijakom všetkých situácií, pretože som sa chystal žiť, a oni vedeli, že som ochotný zabíjať pre život, vybrali si skutočný typ ako vždy, toho, čo ovláda všetky situácie, prisahal som si, že im neublížim, ak oni neublížia mne. Pokračoval som ďalej, rozzúrený, vždy pozorný na všetky pohyby či reakcie, nech už akékoľvek, na globálnej úrovni spoločníkov, smer na úrovni všetkého, čo zahŕňa všetko bytie vo svete spravodlivosti, za to všetko som zaplatil cenu, ktorá sa ťažko platila, za to všetko bolo všetko vložené do mojej udalosti, všetci ma poznali a ja ich tiež.

Poznal som všetkých, bola to dokonalosť hry, bola to jednota, jednota tých, ktorí žijú spolu a sú v každodennom kontakte s obyvateľstvom, bez ohľadu na situáciu; ako tiger som bol, nevedel som odpustiť, vlastne sa ma báli, mali voči mne rešpekt, nebolo čo robiť, hovoríme o väzení, hovoríme o mnohých veciach, zahŕňa hodnotu, ktorá sa ťažko získava, slobodu, ak prechádzať najťažšími situáciami v životných závislostiach, návyky, ktoré môžu viesť k preháňaniu, keď hovoríme o konzume, sme konzumné bytosti, ako taký som sa stal nepremožiteľnou šelmou, volal som sa lev, bojoval som proti šelmám ako ja, s ešte tvrdšími vedomosťami, ale nevedel som odpúšťať.

Vedel som, že je veľa mrch a že ich životné skúsenosti boli rôzne, niektorí boli deťmi dobrých ľudí a iní boli deťmi zlých ľudí, ako to všetko chcem potvrdiť prítomnosť všetkého, čo má spoločnosť na rozdávanie, nechávajú identické situácie prejsť bez toho, aby niečo urobili, každý sa musí mať dobre, žijeme v spoločnosti, kde každý chce mať, ale v tom je krása vidieť bližneho, blízkosť, ak prídeš za dobrým, prijmem ťa, ak prídeš za zlým, prijmem ťa zle a vezmeš si všetko, všetko moje zlé, ale tiež viem, že musím kráčať, nemôžem byť taký prísny, sú to viac ako moje deti.

matky, musel som si ich tiež vážiť, stanovil som si pravidlo, aby sa všetci mali dobre, vedel som, že kriminalita pretrváva a potreba je veľká, nechal som sa unášať udalosťami, stal som sa takzvaným narkomanom, tým, ktorým všetci opovrhujú, ale mal som hodnotu a bol som uznávaný, nikto, nikto ma nebude znevažovať, bez ohľadu na slabosť, ktorú som v tej chvíli cítil. Všetci ma uznávali a rešpektovali, chceli odo mňa viac, musel som byť príkladom, musel som byť milší, poddajnejší a láskavejší.

Doplatil som na im neukázal to, čo odo mňa chceli vidieť, bol som tvrdý, hrubý, všetko som robil v prospech svojho rozhodnutia, mohol som zarobiť viac, dokonca som mohol mať zo všetkého väčší úžitok, mali ma radi, dokonca mi povedali svoje sny, ale stal som sa šelmou, ktorou som chcel byť. Bolo to kvôli situácii, v ktorej som žil, uzavretosti, izolácii, mal som aj ženy, všetko bolo utlmené platonicou láskou, miloval som ich, milujem ich.

Všetko bolo otázkou života v danom okamihu, mala som veľké platonické a milostné zaľúbenia až po kontakt, ale vždy som sa vyhýbala tomu, aby som niekomu pokazila život, aby som si mohla dopriať krásne potešenie, nemyslela si, že je to potrebné, už som bola v pasci, nemienila som nikomu kaziť život, ak on nebude kaziť ten môj. Stále som bola zamilovaná, stále som bola

milovať, ako som len vedel, všetci boli súčasťou mojej lásky, lebo ma milovali, úprimne, vážili si ma, to ja som nežil dobre, bol som uväznený, vedel som, že musím bojovať, aby som získal späť všetko, čo som stratil, slobodu, ale vtedy som nevedel, ako prestať, riaditelia, asistenti, vychovávatelia, dozorcovia ma chceli obmäkčiť, pochopil by som to, ale musel som aj prestať, prestať so všetkým, kradnúť, využívať, ničiť životy iných ľudí, Ale ja som bol vždy dobrý, nikdy som nikoho netýral, nikdy som nikoho nezbil, ak som nemal dôvod, a aj keby som urobil, bolo by to pre mňa ťažké, kvôli samotnej ľudskosti, vždy som bral do úvahy morálne hodnoty, hodnoty každej scény, pretože aj ja som bytosť, ale oni vedeli, že budú mať najväčšiu beštiu, s akou sa kedy stretli, ale to všetko bolo naprogramované mnou, pretože som to tak chcel, nechal som ich čakať, v strachu, že prehrajú. Všetko bolo o účelnosti, bolo to účelné vstávanie, konzumovanie a ovládanie, uvedomil som si to skoro, ešte predtým, ako som išiel do väzenia, boli to ťažké hodiny, dni, ktoré nikdy neprešli, roky, ktoré som si musel odslúžiť, ovládal som, lebo som musel kontrolovať situáciu, prišla potom, dokonca som žartoval, ale ten žart ma stál. Lebo opica sa hrala, opica sa hrala s maminou pičou, ja som umieral v hre, lebo som sa vedel ovládať. Bol som na tréningu na deň, chcel som si trochu zacvičiť a požiadal som ho, aby išiel cvičiť so mnou,

Bol som slabá postava, bolo to len tak, stlačil som mu krk, stratil vedomie, ale v tej chvíli som v sebe cítil stiesnenosť, ktorú som nechcel robiť, ako mi to ukazovali, hral som sa, pozrel som sa naňho, vstal som a on išiel so mnou, povedal som mu, či je všetko v poriadku, odpoveď nebola v rozpore, ale keď som sa naňho pozrel, mal som pocit, že sa naozaj stalo, lebo stratil vedomie. Bol som, neuvedomoval som si, aký som silný, a to bol začiatok pekla, ktorým som si už prešiel:

- Si v poriadku? Mal som o teba strach.

Vždy som mu prejavila súcit, nechcela som mu ublížiť, pozerala som naňho, aby som upokojila všetko zlo, zle som ho pochopila z výcviku, bolo to z mojej strany prehnané, nakoniec sa zabil, všetko to bolo v nádeji, že raz bude v údolí židov.

Dúfal som, že budem žiť v židovskom údolí, bolo to pre mňa jednoduché spestrenie, inými slovami, bol to tréning, na ktorý som nebol pripravený, moja sila bola na vrchole, dominoval som, pretože som vedel dominovať, ale ako to v živote býva, aj tu sa platí, zaplatil som vysokú cenu za to, že som sa vo väzení príliš vystatoval, odsedel som si až 5/6 trestu, inými slovami, akýkoľvek

Väzni s trestom dlhším ako šesť rokov môžu využiť 5/6, je to zákon.

Máme však stred vety, približne 2/3 a potom 5/6. Vyšiel som v 5/6, to všetko bol program, ktorý mal prospieť môjmu životopisu počas môjho života vo väzení, zavretý, zaoberal som sa dobrými ľuďmi, ľuďmi, s ktorými som vyjednával, ktorí boli súčasťou vedenia, ľuďmi, ktorých som mohol dokonca milovať, keby som chcel, potom od tabaku a ďalej to nešlo, cítil som obrovskú nenávisť k týmto ľuďom. Boli to ľudia, ktorí mňa nič neznamenali, len pre šéfov kvôli povinnostiam, ktoré vykonávali. Bola tam jedna zástupkyňa vedúceho, ktorú som si veľmi vážil, bola to prvá žena, ktorá mala odo mňa výzvu, bol som lojálny, ale potom som si myslel, že som urobil chybu, bola to ona, ktorá mi odmietla prvé neisté prepustenie za desať rokov väzenia. Nevážila si ma a žiadala, aby som sa podrobil testu na drogy, ale bol som príliš mazaný na to, aby som si uvedomil, že tým to končí, a tak som bol po žiadosti, ktorú som podal sudcovi, predčasne prepustený. Tá mi udelila štyri dni dočasného voľna pod podmienkou, že ma vypočuje riaditeľ, a oni to nariadili, mu udelila štyri dni dočasného voľna, predĺžené pod podmienkou, že sa podrobi testu na drogy, inými slovami, manéver, vždy vedeli, a aj ja som ho mnohokrát podcenil, ale vždy som si ho vážil, pretože si zaslúžil môj rešpekt. Boli to bytosti, ktoré

robili všetko, čo bolo v ich silách, ale stalo sa, test bol pozitívny na užívanie opiátov, teda heroínu, marihuany, hašiša, ale ja som hral vo svoj prospech, keď som žiadal, tvrdil som všetko, čo som mal tvrdiť, pretože som bol konzument, požiadal som svoju lekárku Anu F. o liek, pretože to bolo pod alebo cez ostrú hádku, že som k nej išiel o pomoc, pretože mi so všetkým pomohla, požiadal som ju o liek, ktorý sa volá Tramal, a to bol moment, keď som cítil, že mám spojenca, doktorka Ana F. alebo Tramal obvinil opiáty za bežných okolností, to bola situácia, v ktorej by som bol čistý. V drogovom teste som mal pozitívny test na opiáty, vtedy som si dal 2+2 dokopy, inými slovami, lekárka ma očistila od drogového testu, pomohla mi, odovzdala mi potvrdzujúci dokument k otázke, drogový test, tak ako ja, sa odvolal proti rozhodnutiu, ktoré bolo prijaté, mojím právom bolo , odvolal som sa a podal som žiadosť na najvyšší súd, na sudcu trestného súdu, je to najvyšší súd pre väzňov, ktorí majú byť poslaní na slobodu, s výhodou užívania polovice 2/3 trestu, nasledovala bitka, fyzicky som napadol väzenského dozorcú, nebolo to preto, že by som chcel, hľadal moju povest', bola skvelá vo väzenskom prostredí, rešpektovaná, ale aj ja som si vybudoval tento rešpekt, úctu, rešpektovaním som vedel

Nemohol som hrať proti systému. Systém prevláda sám o sebe, pretože musí existovať spoločenský poriadok, všetko, čo by mohli chcieť, blahobyť, rozhodnutia boli rôznorodé, mal som všetko, všetko, čo bolo v mojich silách, aby som mohol využiť 2/3 trestu, pretože moja reputácia bola medzi dozorcami a medzi kamarátmi obrovská, boli dozorcovia, ktorí ma tiež chceli napadnúť, a všetko na psychickej, fyzickej úrovni a všetko ostatné, na čo si môžete spomenúť, pretože som vedel, že sa to môže stať v prípadoch, ktoré som musel sledovať, vypočutia zvolané aj na polovicu trestu 2/3 a 5/6, žiadosť bola založená na čistote mojej správy o otázke skriningu marihuany; v tejto žiadosti som sudcovi povedalže analýzy ukázali šamon alebo hašiš, ale keďže som sociálna bytosť, nikdy som nežil v ochrane vo vnútri väzenia, inými slovami, musel som sa stotožniť s ostatnou väzenskou populáciou a sudcovi som povedal, že v tom čase som nič nekonzumoval, ukázalo to len hašiš, takže bolo logické, ak som bol s ľuďmi, ktorí konzumovali, a žili sme spolu v uzavretom priestore, bolo pre mňa úplne normálne, že to ukázalo hašiš, pretože som dýchal vzduch. Rozhodnutie o mojom dočasnom prepustení odložili, pretože boli Vianoce a sudca odchádzal na štrnásť dní preč.

Vianočné sviatky, ale ona ma predbehla a dala mi

Po takmer dva a pol mesiaci to bolo dlhé obdobie trápenia, pretože som sa chcel dostať z , pretože

Pracoval som v nej mnoho rokov, desať rokov. Ale prekonal som to a vydržal som dobre až do dňa, keď som opustil neistý trh práce, dostal som štyri dni predĺženej dovolenky na neistom trhu práce, ktorú som úspešne absolvoval. Ale mala to byť pre mňa ťažšia téma, pretože som musela byť úctivejšia a vyhýbať sa problémom, ale hneď ako som nastúpila, dvoch mesiacoch dočasnej zmluvy, sa našiel niekto, kto sa mi chcel postaviť do cesty, a to sa stalo. Zaplietol som sa do bitky, v ktorej sa s chlapcom zaobchádzalo trochu zle, ale mal som šťastie, že to bol jedinec, jedinec s mužským repertoárom, zavreli nás do cely, na základe príkazu vyšetrovateľa, s tým sme boli vypočutí, poslal som papier s ospravedlnením, aby ma nezasekol, nebolo to potrebné. Najprv nechcel chlapca vypočuť, lebo vraj to nemôže byť, nemohol to byť žart, lebo sa ma pokúsil udrieť nožom. Potom sa mu podarilo prijať chlapcovu verziu, zavolať mi a ja som mu povedal tú istú verziu, že to bol tréning, vtip, že sa to mohlo skončiť zle, ani on neprijal veľmi dobre verziu, ktorú som mu povedal, inými slovami, keďže bol bitkár, mal už za sebou veľa rokov služby a zaoberal sa "casdatrolas", inými slovami, sa nazývajú tí, ktorí už majú za sebou veľa rokov vo väzení, mne ani chlapcovi sa nič nestalo, nás vyviedli trestu.

Ďalej som viedol normálny život, začal som sa ešte viac vyhýbať problémom, podarilo sa mi úspešne si vziať ďalšie štyri dni voľna, a potom sa to stalo znova, v marci 2007, zostávalo mi 11 dní, kým si mohol vziať ďalší deň voľna, začiatkom apríla som podviedol jedného človeka s drogami, inými slovami, dal som mu piesok namiesto pravého, on sa na mňa vrhol, nemohol som ho udrieť, inak by som bol tentoraz sankcionovaný, už som bol varovaný, len som sa bránil a bolo .

Ale problém nikdy neprichádza sám, nechal som ho ísť, to sa stalo v dôsledku tohto dôvodu, rozvinulo sa sa nemohlo stať, opäť ríga, ale tentoraz som sa z toho nemal dostať, chceli ma odrezať, a to sa stalo. Zavolať som si do cely isté individuum, aby som získal nejaké informácie, pretože tomuto individuu sa nepáčilo, ako , a prisahal som človeku, ktorý mi tie informácie poskytol, Nuno Maluco, skutočný bojovník, tiež mal neisté podmienky ako ja, prisahal som mu pri svojom synovcovi, že nič neurobím, že chcem len vedieť jeho meno, celý deň som trval na sľubeže neurobím, už bol takmer čas, keď sa cely zatvárali, zavolať som si to individuum do cely a spýtal som sa ho, prečo hovorí o niečom, čo predtým nerobil.

Vedel som, že Nuno Maluco by mi v takejto situácii nikdy neklamal, bol to jeden z mužov, ktorých som si vždy vážil, pretože bol aj skutočný bojovník, hneval som sa naňho, že ma zaprel a že zaprel Nuno. Napadol som ho a práve vtedy prišiel do mojej cely dozorca a uvidel muža, ktorý ležal bez života na podlahe, kvôli úderu, ktorý som mu zasadil, ale dozorca nič, videl len padnutého muža, nemohol nič povedať bez toho, aby bol svedkom, ale tento chlap bol krysa, to by mi skomplikovalo situáciu, Ale aj tak som vedel, že mi to neprejdelebo som nikdy nikoho neudal a oni ma chceli za všetko potrestať, lebo som nikdy nemlčal, keď sa väzni sťažovali. Vždy ma vnímali ako takého, ako propagátora týchto príčin alebo foriem boja, a vtedy som dostal päťdňový trest, odsedel som si ich v cele, bol to trest, bránil som sa tvrdením, že dotyčný sa cítil zle a spadol a povedal svoju verziu, že ho naozaj zbili, a to sa stalo v čase, keď sa mali vyhodnotiť moje 2/3. Mal by som veľkú šancu dostať sa von, ak by mi nič nebolo, t. j. žiadne disciplinárne sankcie medzi tým. Ale tentoraz by som naozaj musel priznať nevinu, keď ma vypočúvali pre moje 2/3, a lekárovi som povedal, že som nevinný a že som neurobil,

Nebral som to do úvahy, cítil som sa poškodený situáciou, ale čakal som na rozhodnutie a rozhodnutie mi odrezalo možnosť dostať sa na slobodu v 2/3, takže som mohol využiť len nové posúdenie, posúdenie mojich 5/6 trestu, inými slovami, dostal by som sa na slobodu v 5/6, pretože zákon to uprednostňuje, zvýhodnený v tomto prípade, dostal by som sa von v 5/6, ale aj tak by ma to stálo ďalšie takmer 3 roky vo väzení, namiesto toho, aby som trval na podaní odvolania na zrušenie rozhodnutia sudcu, aby som mohol mať nové posúdenie pred 5/6, pre ktoré by som musel stráviť najmenej šesť mesiacov v tichosti. Trest mi bol vymeraný v marci, v máji toho istého roku som bol vypočutý na podmienenečné prepustenie, rozhodnutie o skrátení o 2/3 ešte nepadlo, vtedy sa môj život mohol ešte viac skomplikovať, cítil som úzkosť, smútok, ale vedel som aj to, že väčšina môjho trestu už uplynula. Vtedy sa stala situácia, tentoraz s dozorcom, mohla to byť situácia, ktorá by prešla, nebyť toho, že dozorca sa mi prihovoral hrubým a drsným spôsobom, nesplnil som jeho príkaz, udel som ho do tváre, bol so mnou sám, ale prišiel ďalší dozorca, veľmi rýchlo sa pridali k svojmu kolegovi a pridali sa k útoku na mňa, už som ho neudrel, aj oni sa rýchlo prestali snažiť ma napadnúť, len ma požiadali, aby som išiel do čakárne ošetrovne, prišli šéfovia

Povedal som im, že sa nič nestalo, len že som nedodrжал rozkaz, lebo keďže strážnik stále krvácal z úst, vedeli, že o agresiu v akomkoľvek zmysle, od obvyčajnej agresie alebo o náhodnú situáciu, a to som im povedal, že som nemal dôvod napadnúť strážnika, dokonca som sa s ním dobre rozprával, tiež som im povedal, že to bola náhoda, a to som vždy tvrdil.

Zavreli ma a čakali na vyšetrovanie, zavolali na bezpečnostnú sekciu Židovského údolia, zavolali na príjem. Bol som však pripravený pokračovať v téze, že to naozaj bola nehoda, nemohol som pripustiť, že to bol neúmyselný čin, prehral by som. Takže som musel vychádzať z toho, že ak som chcel pokračovať v tejto téze, musel existovať rozpor medzi strážcami. Dozorca Leite bol ten, ktorý bol napadnutý, ale on tiež nikdy nenapísal, že som ho skutočne napadol, to bol iný dozorca, ktorý podal hlásenie, ktorý tam vzal chlapca, ktorý bol v ochranke, išiel aj na ošetrovňu, to je rutina, keďže väzeň je v ochranke, musí byť v sprievode dozorcov, naozaj viem, že videl, čo som urobil, lebo bol svedkom všetkého, takže to bol on, ktorý podal hlásenie, aby som bol potrestaný disciplinárnou sankciou, ktorá ma aj dostala na súd.

Ale v deň, keď som bol vypočutý na prokuratúre, som sa dozvedel, že proti mne bolo vznesené obvinenie za údajný útok na dozorcú Leiteho, ale osoba, ktorá ma v ten deň sprevádzala, bol dozorca Oliveira, príbeh tohto dozorcú so mnou bol priateľstvom, ktoré vzniklo vo väznici, bol som na kurze kancelárskych aplikácií na úrovni počítačov, mal som monitor menom Lina, nechtiac som sa do nej zamiloval a tento dozorca Oliveira si ju tiež obľúbil a dal si ju podrezať. Vedel, že sa mi páči a že sa páčim jej, takže tam sa začalo to puto, spriatelil sa so mnou, mohol o mne hovoriť zle, aby sa dostal k nej, začal sa so mnou viac rozprávať a vypočul si moje výpovede na prokuratúre a zapísal si všetko, čo som povedal, tvrdil som, že to bola náhoda, lebo nikdy by ma nenapadlo, že mi tento dozorca pomôže, obľúbil si , potom skončil v Monsante, väznici, ktorá bola prerobená z obvyčajnej väznice na väznicu so zvýšenou ostrahou, práve tam v máji 2007 slávnostne otvorili väznicu, medzitým som išiel do Monsanta, lebo som musel čakať, kým sa proces rozvinie, urobili komplikovanú väznicu, kde sú umiestnení teroristi, násilnejšie trestné činy, zločinecké organizácie, sme stále sledovaní, neustále, lebo žijeme v tvrdšom režime, inými slovami, najprv sú väzni v tvrdšom režime.

Všetci boli spútani, aby mohli opustiť celu, mali len jednu hodinu oddychu denne. Ale ja som tam išiel až v máji 2008 a tiež som absolvoval tento režim, že som bol dlho zavretý v cele, ale už som nemal putá, mal som režim, ktorý nebol otvorený, ale mali sme iné aktivity, mali sme futbal, hádzanú a telocvičňu, mohli sme chodiť aj do knižnice, ale to všetko sa prelínalo, nebolo to všetko v jeden deň.

Išiel som sa zodpovedať a opäť som obhajoval tú istú prácu, ale keď som vystúpil z dodávky, aby som išiel do , videl som, že konštábla Leiteho, páchatel'a, sprevádza konštabl Oliveira, a ani zďaleka som si nepredstavoval, že ma čaká milé prekvapenie, keď som začal počúvať výpoveď konštábla Leiteho, počul som prácu, ktorú som obhajoval, keď som bol vypočúvaný na prokuratúre, a vtedy som pocítil, že mi konštabl Oliveira pomohol. Súd tiež tvrdil, že nie sú presvedčení, že to naozaj bola nehoda, ale urobili, čo museli, a ak neexistuje dôkaz o opaku, nikoho nemožno odsúdiť. Bol som oslobodený a aj môj advokát bol vynikajúci, keďže som čakal na súd vo väznici s vysokým stupňom stráženia v Monsante, dali mi posudok, do prepustenia mi chýbali presne dva mesiace a previezli ma na internát v Alcoentre, v tejto väznici som už strávil nejaký čas, mal som presun, ktorý som nepotreboval.

Bolo to po niekoľkých požiadavkách, ktoré som už vo väzení vzniesol, je to väzenie s otvoreným režimom, ktoré sa volá väzenská kolónia, keď mi ostávali dva mesiace, poslali ma tam spať, aby som vyšiel na ulicu, odišiel som.

Veľmi som chcel byť vo väzení s otvoreným režimom, pretože som strávil rok a pol v spoločnosti Monsanto a bez ohľadu na to, koľko práce tam robíme, je to veľmi uzavretý režim.

Bolo nemožné dostať drogy, pretože sa tam nemohlo dostať žiadne jedlo ani nič z vonku, návšteva mala sklo, ktoré fyzický kontakt, ale vždy som si hovoril, že zo všetkých zlých vecí, ktoré sa mi stali, mi prospelo, sa vzdal heroínu.

*** UZAVRETIE ***

PINK FLOYD - MY A ONI

" My a oni

A koniec koncov sme len obyčajní ľudia Ja

a ty

Len Boh vie

Nie je to to, čo by sme si vybrali, aby sme

urobili Napred volal zozadu

A predné rady zomreli

A generál sedel A čiary

na mape sa pohybovali zo

strany na stranu

Čierna a modrá

A kto vie, ktorý je ktorý a kto je kto hore a dole

A nakoniec to len dookola Nepočuli ste, že je

to slovný boj Plagátový nosič zvolal

Počúvaj, synku, povedal muž s pištoľou, vo

vnútri je pre teba miesto.

"Myslím tým, ženezabijú, takže ak im dáš krátky, prudký šok, už to neurobia. Rozumieš? Chcem povedať, že vyviazol ľahko, lebo ja by som mu dal výprask - udel som ho len raz! Bol to len rozdiel

názoru, ale naozaj... Veď dobré mravy predsa nič nestoji, nie?"

Dole a vonku
Nedá sa nič robiť s tým, že je toho veľa S, bez
A kto by poprel, že práve o to v bojoch ide?
Z cesty Je to
rušný deň
Mám veci na mysli Pre
nedostatok ceny Čaj a kúsok "
Starý muž zomrel

COPYRIGHT© PINK FLOYD
